

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

9

ΚΕΡΑΥΝΟΣ

Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ
ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΚΕΡΑΥΝΟΣ

Ὁ γιός του Ὑπερανθρώπου

Ντάνυ Μπάρτον

ΜΕΣΑ σὲ μιὰ μεγάλη δεντρόφυτη πλατεία τῆς Νέας Ὑόρκης, μερικά παιδιά ἡλικίας δέκα ὡς δέκα - πέντε χρονῶν, παίζουν «τοὺς κλέφτες καὶ τοὺς ἀστυνομικούς».

Ἔχουν χωριστὴ σὲ δυὸ ομάδες. Οἱ μιὰ ομάδα, οἱ «κλέφτες», ἀποτελεῖται ἀπὸ πέντε παιδιά μὲ ἀρχηγὸ ἓνα μεγαλῶμο καὶ γεροδεμένο παι-

δὶ δεκαπέντε χρονῶν, ποὺ λέγεται Τζήν Οὐίλσον.

Ἡ ἄλλη ομάδα, οἱ «ἀστυνομικοί», ἔχει τέσσερα μόνο παιδιά κι' ἔχει ἀρχηγὸ ἓνα παιδί ποὺ φαίνεται δεκατριῶν χρονῶν καὶ ποὺ εἶναι μόνο δέκα στὴν πραγματικότητα. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν «ἀστυνομικῶν» λέγεται Ντάνυ Μπάρτον καὶ εἶναι γιὸς τοῦ δημοσιογράφου Τζιμ Μπάρτον.

Τὰ παιδιά τρέχουν μέσα στὴ δεντρόφυτη πλατεία ξεφωνίζοντας, κυνηγώντας τὸ ἓνα τ' ἄλλο καὶ παλεύοντας.

Σ' ἓνα παγκάκι, λίγο πρὶ πέρα, εἶναι καθισμένος ἓνας ἄντρας, μικρόσωμος σὰν γά-

νος. Τὸ πρόσωπό του εἶναι ἀστείο καὶ στὰ κωμικά χαρακτηριστικά του εἶναι ἀποτυπωμένο ἀδιάκοπα ἓνα χαζὸ χαμόγελο. Εἶναι φίλος καὶ συνάδελφος τοῦ πατέρα τοῦ Ντάνυ καὶ λέγεται Μπίλ Φάκτ. Εἶναι ὅμως πιὸ γνωστός μὲ τὸ παρατσούκλι Κοντοστούπης!

— Ἀπάνω τους. Ντάνυ!, φωνάζει ὁ νάνος στὸ γυιὸ τοῦ φίλου του. Τσάκισέ τους τοὺς «κλέφτες»! Πιάσε τους ὁλους!...

Ὁ Ντάνυ, πού ἔχει ἀρμονικό σῶμα μὲ μυώδη μέλη, πλατεῖς ὠμους καὶ στενὴ μέση, γυρίζει καὶ στὰ ὁμορφα χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου του ἀπλώνεται ἓνα χαμόγελο.

— Μείνε ἡσυχος, Κοντοστούπη!, φωνάζει. Θὰ σέ βγάλω ἀπὸ τὸ πρόσωπο...

Δὲν προλαβαίνει νὰ ἀποτελειώσῃ τὴ φράσι του. Ὁ Τζήν Οὐϊλσον, ὁ μεγαλόσωμος ἀρχηγὸς τῶν «κλεφτῶν», ρίχνεται ἐναντίον του προδοτικά ἀπὸ πίσω καὶ τὸν τυλίγει μὲ τὰ δυνατὰ μπράτσα του.

Τὰ δυὸ παιδιά κυλιῶνται χάμα παλεύοντας. Οἱ «κλέφτες» κι' οἱ «ἀστυνομικοὶ» συγκεντρώνονται γύρω τους γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν πάλη τῶν ἀρχηγῶν τους.

— Ἀπάνω του, Ντάνυ!, φωνάζουν οἱ «ἀστυνομικοὶ».

— Τσάκισέ τον, Τζήν!, οὐρλιάζουν οἱ «κλέφτες».

Ὁ Κοντοστούπης τινάζεται ὀρθιος, τρέχει κοντὰ τους καὶ ἀρχίζει νὰ χοροπηδάη γύρω

ἀπὸ τὰ δυὸ παιδιά ξεφωνίζοντας σὰν καννίβαλος.

Ἐνας ἀστυφύλακας πού κόβει βόλτες πιὸ πέρα, πλησιάζει μὲ τὰ φρύδια ζαρωμένα.

«Αὐτὰ τὰ παιδιά εἶναι ἀδιόρθωτα!», σκέπτεται. Πόσες φορές τοὺς ἔχω πῆ νὰ μὴν παλεύουν ἐδῶ, στὴν πλατεία!... Θὰ τοὺς κλείσω καμμιὰ ὥρα στὸ Τμήμα γιὰ νὰ μάθουν!»

Ζαρώνει περισσότερο τὰ φρύδια του καὶ μουρμουρίζει:

«Διάβολε! Τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ παιδιά αὐτὰ εἶναι πολὺ μεγαλύτερο ἀπὸ τ' ἄλλο! Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ παλεύῃ μ' ἓνα μικρότερό του!»

Καὶ τότε στὸ πρόσωπο τοῦ ἀστυφύλακα α α α ζωγραφίζεται μιὰ ἔκφρασι ἐντονης ἐκπλήξεως.

Βλέπει τὸ μικρότερο παιδί, τὸν Ντάνυ Μπάρτον, νὰ κάνῃ στὸν ἀντίπαλό του μιὰ ὑπέροχη λαθεὴ ζίου-ζίτσου, νὰ τὸν σηκώνῃ στὸν ἀέρα καὶ νὰ τὸν καρφῶνῃ χάμα.

— Μπράβο, Ντάνυ!, φωνάζουν οἱ «ἀστυνομικοὶ». Τὸν ἐνίκησες! Ἡ πλάτη του ἔφαγε χῶμα!

Γεμάτος θαυμασμό, ὁ ἀστυφύλακας κάνει νὰ χειροκροτήσῃ τὸ μικρὸ νικητὴ. Θυμᾶται ὅμως τὸ καθήκον του καὶ συγκρατεῖ τὸν ἑαυτό του.

Πηγαίνει κοντὰ, ἀρπάζει τὰ δυὸ παιδιά ἀπὸ τὸ γιακά καὶ τὰ σηκώνει ὀρθια.

— Θὰ σὰς κλείσω στὸ φρέσκο, φιλαράκοι μου, λέει, γιὰ νὰ...

Σωπαίνει ξαφνικά καί, μὲ

τὸ στόμα ὀρθάνοιχτο καὶ τὰ μάτια γουρλωμένα, κυττάζει μὲ τρόπο πρὸς τὴν ἀπέναντι πλευρὰ τῆς πλατείας...

Μιά γραβιά στὸ σχαγέρι!

ΥΟ μεγάλα αὐτοκίνητα ἔχουν σταματήσει ἔκει καὶ καμμιὰ δεκαριά ἄντρες πηδοῦν ἔξω, μπροστά σ' ἓνα μεγάλο κτίριο μὲ μιὰ τεράστια ἐπιγραφή, ποὺ λέει:

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Οἱ ἄντρες αὐτοὶ εἶναι ὥπλι-
ομένοι μὲ πιστόλια καὶ αὐτό-
ματα!

Οἱ μισοὶ ὁρμοῦν μέσα στὴν Τράπεζα. Δυὸ μένουں κοντά στὰ αὐτοκίνητα γιὰ νὰ τὰ φρουροῦν καὶ ἄλλοι τρεῖς σκορπίζονται μέσα στὴν πλατεία καὶ πιάνουν ἐπίκαιρες θέσεις, γιὰ νὰ προστατεύσουν τὰ νῶτα τῶν συντρόφων τους σὲ περίπτωσι ποὺ θάρχόταν ἡ ἀστυνομία!

Ὁ ἀστυφύλακας βλαστημάει, ἀφήνει τὰ παιδιά καὶ τραβάει τὸ πιστόλι του.

Τὰ παιδιά, νομίζοντας πῶς ὁ ἀστυφύλακας τράβηξε τὸ πιστόλι του γιὰ νὰ τὰ χτυπήσῃ, τὸ βάζουν στὰ πόδια, ἀφήνοντας τρομαγμένες σιγανὲς κραυγές.

Μόνο ὁ Ντάνυ μένει στὴ θέσι του κοντὰ στὸν ἀστυνομικό. Θεωρεῖ ὑποτιμητικό καὶ ἄνανδρο νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια. Ἐξάλλου, δὲν μπορεῖ νὰ πιστέψῃ πῶς ἓνας ἀστυφύλακας θὰ ἔφτανε στὸ σημεῖο

νὰ χτυπήσῃ παιδιὰ μὲ πιστόλι!

— Τί τρέχει; λέει ὁ Ντάνυ. Γιατί...

— Φύγε!, τοῦ λέει ὁ ἀστυφύλακας, παραμερίζοντάς τον μὲ τὸ χέρι του.

Βγάζει μιὰ σφυρίχτρα ἀπὸ τὴν τσέπη του, τὴ φέρνει στὸ στόμα του καὶ φυσάει μ' ὅλη του τὴ δύναμι γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς ἄλλους ἀστυφύλακες, ποὺ θρίσκονται αὐτὴ τὴ στιγμή στὸ ἀστυνομικὸ τμήμα, δυὸ τετράγωνα πῶς πέρα.

Ἀκούγοντας τὸ διαπεραστικὸ σφύριγμα, οἱ ἄντρες μὲ τὰ αὐτόματα γυρίζουν, βλέπουν τὸν ἀστυφύλακα καὶ τραβοῦν τὴν σκανδάλη.

Ἡ γαλὴνὴ τῆς πλατείας κομματιάζεται ἀπὸ τίς ἐκπυρσοκροτήσεις. Σφαῖρες σκίζουν τὸν ἀέρα καὶ χτυποῦν ἀγάλματα καὶ κορμούς δέντρων, περνώντας κοντά, πολὺ κοντά στὸν ἀστυφύλακα καὶ στὸν Ντάνυ.

Ὁ ἀστυφύλακας πέφτει μπρούμυτα πίσω ἀπὸ ἓνα πεζοῦλι κι' ὁ Ντάνυ τὸν μιμεῖται. Δίπλα στὸν Ντάνυ πέφτει κι' ὁ Κοντοστούπης, ποὺ τρέμει καὶ σπαρατράει σὰν ψάρι ἀπὸ τὴν τρομάρα του.

Ὁ νάνος κολλάει τὸ κεφάλι του χάμω τόσο πολὺ ὥστε χῶματα καὶ χόρτα μπαίνουν στὸ στόμα του!

— Φτοῦ, φτοῦ, φτοῦ! κάνει φτύνοντας τὸ χῶμα καὶ τὰ χόρτα. "Ελα, Παναγίτα μου! Τί κακὸ εἶν' αὐτὸ ποὺ μᾶς θρῆκε στὰ καλὰ καθούμενα; Φτοῦ! "Ωχ! πάει ἡ καρ

δούλα μου! Θά σπάση! Πεθαίνω!

— Μην κάνεις έτσι, Κοντοστούπη!, τοῦ λέει ὁ Ντάνυ. Κάτι γκάγκστερς εἶναι μόνο καὶ ρίχνουν μὲ τὰ αὐτόματά τους! Φοβάσαι σάν... γυναικούλα!

— Καὶ τί ἤθελες νὰ εἶναι γιὰ νὰ τρομάξω, σὲ παρακαλῶ; ρωτάει μὲ θυμὸ ὁ Κοντοστούπης. Τίποτα... Κύκλωπες μὲ κανόνια στὰ χέρια; Ἡ τάνκς τῶν πενήντα τόννων; Σφαῖρες εἶναι αὐτὲς ποὺ ρίχνουν τὰ αὐτόματά τους, Ντά νυ! Δὲν εἶναι... κουφέτα!

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ὁ ἀστυφύλακας σηκώνει τὸ κεφάλι του πάνω ἀπὸ τὸ πεζοῦλι καὶ πυροβολεῖ ἐναντίον τῶν γκάγκστερς. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς πέφτει χτυπημένος.

Ὁ Κοντοστούπης ἀκούγοντας τόσο κοντὰ του πυροβολισμούς, νομίζει πὼς ἔφτασε ἢ συντέλεια τοῦ κόσμου.

— Χά... χά... χάθηκα!, τραυλίζει. Ἦταν ἀλήθεια αὐτὸ ποὺ ἔλεγα! Ἦρθαν... Κύκλωπες μὲ κανόνια στὰ χέρια! Φτοῦ! Γέμισε τὸ στόμα μου χώματα πάλι!... Παναγίτσα μου! Ἦρθε ἡ Δευτέρα Παρουσία! Ἀνοιξαν οἱ τάφοι γιὰ νὰ ἔγουν οἱ νεκροί! Γιατί νὰ μὴν εἶμαι χωμένος τώρα μέσα σ' ἕναν... τάφο; Θά ἤμουν αἰγούρος ἔτσι ἀπὸ τὶς σφαῖρες!

— Πάψε, λοιπόν!, τοῦ φωνάζει ὁ ἀστυφύλακος ἐνῶ οἱ σφαῖρες σφυρίζουν πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους. Μᾶς ἐξάλι-

σες μὲ τὶς φλυαρίες σου καὶ τὶς κλάψεις σου!

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ!, λέει ὁ νάνος ἐξαγριωμένος. Μᾶς ζητᾶς καὶ ρέστα, ἔ; Δὲ φτάνει ποὺ τοὺς ἔκανες νὰ μᾶς θάλουν στὸ μάτι μ' αὐτὴ τὴν παλιοσφυρίχτρα σου; Τί σοῦ ἤρθε νὰ σφυρίξης, ἔ; Τί σοῦ ἤρθε νὰ σφυρίξης; Νὰ ξέρης, ἂν πάθω τίποτα, θά.. θά ἔρῃς τὸν μπελᾶ σου!

Ὁ Ντάνυ, ποὺ εἶχε ἀνασηκώσει κι' αὐτὸς τὸ κεφάλι του πάνω ἀπὸ τὸ πεζοῦλι καὶ κύτταζε πρὸς τὸ μέρος τῶν γκάγκστερς, βλέπει τότε ἕνα αὐτοκίνητο γεμάτο ἀστυνομικούς νὰ φτάνη ὀλοταχῶς καὶ νὰ φρενάρῃ ἀπότομα μπροστὰ στὴν Τράπεζα.

Οἱ ἀστυνομικοὶ πηδοῦν ἔξω καὶ μιά τρομερὴ μάχη ἀρχίζει ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους τοῦ νόμου καὶ στοὺς ἀνθρώπους τοῦ κακοῦ.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς γκάγκστερς, ποὺ κρατοῦσε ἕνα μεγάλο αὐτόματο, ὑποχωρεῖ τρέχοντας καὶ πηγαίνει καὶ ταμπουρώνεται πίσω ἀπὸ ἕνα ἀγαλμα. Ἀπὸ ἐκεῖ, προφυλαγμένος καλὰ ἀπὸ τὸ μάρμαρο, ἀρχίζει νὰ πυροβολῇ μὲ τὴν ἡσυχία τοῦ τραυματίζοντας τοῦ ἀστυνομικοῦ ἕναν - ἕναν!

Ὁ ἀστυφύλακας, ποὺ εἶναι ξαπλωμένος χάμω δίπλα στὸν Ντάνυ, σηκώνεται ὀρθιος γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ σημαδέψῃ καλύτερα καὶ νὰ σκοτώσῃ τὸν κακοῦργο. Αὐτὸς ὅμως προλαβαίνει καί, μὲ μιά σφαῖρα

σὸν ὦμο, ρίχνει τὸν ἀστυ-
φύλακα χάμω!

— Χριστουλάκη μου!, ξεφω-
νίζει ὁ Κοντοστούπης. Πεθαί-
νω! Πάει ὁ φουκαρᾶς ὁ ἀστυ-
φύλακας! Πάω... ἐγώ! Πάει
ὁ κόσμος ὅλος! Ἡ συντέλεια
τοῦ κόσμου! Ἡ συντέλεια τοῦ
κόσμου!... Ντάνυ! Ντάνυ,
πού πᾶς; Μὴ φεύγης, Ντάνυ!
Μὴ μ' ἀφήσης μόνο μου!

Ὁ Ντάνυ Μπάρτον, βλέπον-
τας τὸν κίνδυνο πού διατρέ-
χουν οἱ ἀστυνομικοὶ νὰ ἐξον-
τωθοῦν ἕνας - ἕνας ὅλοι τους
ἀπὸ τὶς σφαῖρες τοῦ ταμπου-
ρωμένου γκάγκστερ, σηκώνε-
ται καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸ μέ-
ρος του, τρέχοντας σκυφτός
πίσω ἀπὸ μιὰ σειρὰ θάμνων!

Ὁ κακοῦργος τὸν βλέπει
καὶ τοῦ στέλνει μιὰ ριπή ἀπὸ
σφαῖρες, πού περνοῦν ξηστὰ
πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ παι-
διοῦ!

Βλαστημῶντας μὲ μανία, ὁ
δολοφόνος ἀδειάζει τὸ ὄπλο
του πάνω στὸ παιδί, χωρὶς κα-
νένα ἀποτέλεσμα ὁμῶς καὶ
πάλι!

— Νὰ σὲ πάρῃ ὁ διάβολος
παλιόπαιδο!, γρυλλίζει.

Καὶ σηκώνει τὸ αὐτόματο
γιὰ νὰ χτυπήσῃ μ' αὐτὸ στὸ
κεφάλι τὸν Ντάνυ, πού ἔχει
τώρα φτάσει πολὺ κοντά του.

Μὰ ὁ Ντάνυ εἶναι πολὺ πιὸ
γρήγορος. Παραμερίζει μ' ἑ-
να πλάγιο πηδημα, ἀποφεύ-
γοντας ἔτσι τὸ χτύπημα, λυ-
γίζει τὸ κορμί του καὶ ἡ μι-
κρὴ σφιγμένη γροθιά του προ-
σγειώνεται μὲ δύναμι στὸ σα-
γόνι τοῦ ἀντιπάλου του!

Τὸ κεφάλι τοῦ γκάγκστερ

τινάζεται πρὸς τὰ πίσω, σὰν
νὰ εἶχε ξαφνικὰ ξετυλιχθῇ ἑ-
να ἐλατήριο μέσα του καὶ χτυ-
πάει πάνω στὸ μαρμαρίνο ἄ-
γαλμα. Ὁ κακοῦργος ἀφήνει
ἕνα θογγητὸ πόνου, τρεκλίζει
καὶ σωριάζεται χάμω ἀναι-
σθητος!

Πιὸ πέρα, μπροστὰ στὴν
τράπεζα, οἱ ἀστυνομικοὶ, ἀ-
πηλλαγμένοι τώρα ἀπὸ τὴν ἀ-
πειλὴ τοῦ γκάγκστερ μὲ τὸ
αὐτόματο, ρίχνονται πάνω
στοὺς κακοποιούς καὶ τοὺς ἐ-
ξοντώνουν ἢ τοὺς συλλαμβά-
νουν.

Ὁ Ντάνυ γυρίζει κοντὰ
στὸν Κοντοστούπη.

— Σ' εὐχαριστῶ, Ντάνυ!,
λέει ὁ νάνος πού ἔχει στὸ με-
ταξὺ συνέλθει ἀπὸ τὸ φόβο
του.

— Γιατί, Κοντοστούπη; ρω-
τάει τὸ παιδί.

— Γιατί μ' ἔβγαλες ἀπὸ τὸν
κόπο νὰ πάνω νά... σπάσω τὰ
μοῦτρα αὐτοῦ τοῦ παλιογκάγ-
κστερ! Εἶχα ἀρχίσει... νὰ θυ-
μώνω!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος
καὶ ὁ Κεραυνός

ΙΓΕΣ μέρες ἀρ-
γότερα, στὸ ὑπόγειο τοῦ σπι-
τιοῦ τοῦ Τζιμ Μπάρτον, πού ὁ
δημοσιογράφος ἔχει μετατρέ-
ψῃ σὲ ἕνα τέλειο γυμναστή-
ριο, ὁ Κοντοστούπης, μὲ τε-
ράστια γάντια πυγμαχίας στὰ
χέρια, προπονεῖται δίνοντας
γροθιὲς σὲ μιὰ μεγάλη πέτσι-
νη μπάλα, γεμάτη ἄμμο, πού
εἶναι στερεωμένη μὲ δυνάτεες

σοῦστες πού τήν κάνουν νά τραβιέται πίσω καί νά τινάζε-
ται· πάλι μπροστά σέ κάθε
γροθιά.

— Πρέπει νά γίνω δυνα-
τός!, λέει ὁ Κοντοστούπης.
Πρέπει νά γίνω θαρραλέος!
Αὐτό τὸ μυδιάρικο, ὁ Ντάνυ,
μ' ἔχει περάσει καί στή δύνα-
μι καί στοὺς θάρρος, ἂν καί εἶ-
ναι δέκα μόνο χρονῶν!... "Ἄς
υποθέσουμε πὺς ἡ μπάλα αὐ-
τὴ εἶναι τὸ κεφάλι τοῦ πιό
τρομέρου ἀρχηγάκκοτερ τοῦ
κόσμου!

Κάνει μερικά βήματα πί-
σω καί προχωρεῖ πρὸς τὴν
μπάλα μὲ ἀγριο ὕφος.

— "Ε, ψίτ, κύριος!, λέει στὴ
μπάλα. Ποιὸς εἶσαι· ἐσύ; "Ε;
"Ἀρχηγὸς τῶν γκάγκοτερ; Σ'
ἔχω γραμμένο σὰ παλιά μου
τὰ παπούτσια! Νά μιὰ γρο-
θιά! Νά κι' ἄλλη γροθιά! Σ'
ἄρσε; Κλαίς, ἔ; Τί; Θέλεις
νά σέ λυπηθῶ; Ποτέ!... Νά,
νά, νά, νά!

Καί οἱ γροθιές τοῦ Κοντο-
στούπη πέφτουν θροχὴ πάνω
στο κεφάλι τοῦ ἀρχηγάκκο-
στερ, δηλαδή... πάνω στὴ μπά-
λα!

Ξαφνικά, ἡ μπάλα, πού πη-
γαίνει μπρὸς πίσω σπρωγμέ-
νη ἀπὸ τίς γροθιές τοῦ Κον-
τοστούπη, χτυπάει τὸ νάνο
στο πρόσωπο καί τὸν ρίχνει
χάμω.

— Παναγίτσα μου!, ξεφωνί-
ζει ὁ Κοντοστούπης. Μὲ σκό-
τωσε ὁ... ἀρχηγάκκοστερ! Μὲ
χτύπησε μ' ἓνα... σφυρὶ στὴ
μύτη! Χάθηκε, μανούλα μου!

Ὁ Τζιμ Μπάρτον κι' ὁ Ντά-
νυ, ὁ μικρὸς γυιὸς του, πού

εἶχαν στο μεταξύ κατεβῇ στο
ὕπόγειο γυμναστήριο καί πα-
ρακολουθοῦσαν ἀπὸ τὴν πόρ-
τα τὴν κωμικὴ αὐτὴ σκηνή,
θάζουν τὰ γέλια.

Ὁ Κοντοστούπης σηκώνε-
ται κατακόκκινος ἀπὸ τὸ θυ-
μὸ του.

— Γελᾶτε, ἔ; Γελᾶτε! "Ἡ-
θελα νά σᾶς δίνανε ἐσᾶς μιὰ
στὴ μούρη μ' ἓνα σφυρὶ καί
θὰ βλέπατε!

— Μὰ ποῦ τὸ εἶδες τὸ σφυ-
ρὶ, Κοντοστούπη; ρωτᾷ ὁ
Τζιμ Μπάρτον γελῶντας ἀκό-
μα. Ἡ μπάλα σὲ χτύπησε!

— Ἡ μπάλα; φωνάζει ὁ νά-
νος. Καί τί εἶναι ἡ μπάλα,
παρακαλῶ, γιὰ νά μὲ χτυπή-
σῃ; "Ἀνθρωπος; "Ἦταν ἐδῶ
μέσα ἓνας ἀρχηγάκκοστερ!
Ρίχτηκε πάνω του καί τοῦ
δωσα μερικὲς καλὲς γροθιές,
μὰ εἶχε ἓνα σφυρὶ καί μὲ χτύ-
πησε μ' αὐτό στο πρόσωπο
κι' ἔπειτα τῶσκάσε γιὰ νά μὴν
τὸν πιάσω καί τὸν τσακίσω
στο ξύλο!

Ὁ Τζιμ γελάει πάλι κι' ἔ-
πειτα λέει στο μικρὸ γυιὸ
του:

— Ἐτοιμάσου, Ντάνυ! Θὰ
προπονηθῶμε πάλι σήμερα!

Καί τότε πατέρας καί γυιὸς
κάνουν κάτι παράξενο. Βγά-
ζουν τὰ κοστούμια τους τὰ
γυρίζουν ἀπὸ τὴν ἀνάποδη
καί τὰ φοροῦν πάλι.

Εἶναι τώρα ἀλλόκοτα ντυ-
μένοι. Τὰ κοστούμια, πού εἶ-
ναι ἐπίτηδες φτιαγμένα ἔτσι,
ἔχουν μεταβληθῇ σὲ ἐφαρμο-
στὲς στολές.

Ἡ στολὴ τοῦ Τζιμ εἶναι κόκ-
κινὴ καί στοὺς ὤμους του

κρέμεται μία άσπρη χρυσοκέντητη μπέρτα. Στὸ στήθος του εἶναι κεντημένο μὲ χρυσοῦ κλωστή ἓνα «Υ» Εἶναι τὸ σημά του Ὑπεράνθρωπου, τοῦ μεγαλύτερου ἥρωος ὅλων τῶν ἐποχῶν!

Ὁ Τζιμ Μπάρτον κι' ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ τρομερώτερος διώκτης τοῦ ἐγκλήματος

πού ἔχει γεννήσει ὁ κόσμος, εἶναι τὸ ἴδιο πρόσωπο! (*)

Ἡ στολὴ τοῦ Ντάνυ εἶναι κίτρινη μὲ κόκκινη ζώνη καὶ κόκκινες μπότες καὶ περιβραχιόνια. Ἡ μπέρτα τοῦ εἶναι ἄσπρη, ὅπως τοῦ Ὑπεράνθρωπου, ἀλλὰ τὰ κεντήματά της εἶναι κόκκινα.

Ὁ Κοντοστούπης ἔχει πα-

(*) Ὁ Ὑπεράνθρωπος εἶναι καταπληκτικὰ δυνατός. Τὰ μπράτσα του, μυῶδη καὶ νευρώδη, μποροῦν νὰ τσακίσουν μὲ γροθιές ἀκόμα καὶ τὸ θώρακα ἐνὸς τάνκς! Ἡ ἀντοχή του εἶναι ἀπίστευτη. Τὸ σῶμα του εἶναι τόσο σκληρὸ καὶ συγχρόνως τόσο ἐλαστικό, ὥστε οὔτε τὰ πιὸ δυνατὰ χτυπήματα, οὔτε ἡ φωτιά, οὔτε οἱ σφαίρες μποροῦν νὰ τοῦ κάνουν τίποτα! Ἡ πιὸ ἐκπληκτικὴ ὅμως ἰδιότης τοῦ Ὑπεράνθρωπου εἶναι ὅτι μπορεῖ καὶ πετάει στὸν ἀέρα σὰν ἀετὸς καὶ μὲ τρομακτικὴ γρηγοράδα!

Ἄν ὁ Ὑπεράνθρωπος ἦταν ἀπὸ τὴ Γῆ, τὰ καταπληκτικὰ αὐτὰ χαρίσματά του θὰ ἦσαν ὑπερφυσικά καὶ ἀπίθανα. Μὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος προέρχεται ἀπὸ ἄλλον κόσμον. Ἐκεῖ γεννηθὴς ἔνα μακρινὸ πλανήτη πού δὲν ὑπάρχει πιά. Στὸν πλανήτη ἐκεῖνο ζοῦσε ἄλλοτε μιὰ φυλὴ ἀνθρώπων, πού ἦσαν ἐξαιρετικὰ προικισμένοι ἀπὸ τὴ φύσι, ἀκριβῶς ὅπως κι' ὁ Ὑπεράνθρωπος. Μιὰ μέρα ὅμως, ὁ πλανήτης τους καὶ οἱ κάτοικοί του καταστράφηκαν ἀπὸ τὴν ἔκρηξι μιᾶς ὑπερατομικῆς βόμβας ὁδρογόναμ!

Ὁ μόνος πού σῶθηκε ἦταν ὁ Ὑπεράνθρωπος, μωρὸ τότε ἐνὸς ἔτους, πού ὁ πατέρας του τὸν ἔβαλε μέσα σὲ μιὰ βολίδα καὶ τὴν ἐξαπόλυσε στὸ διάστημα, μιά-δυὸ στιγμὲς πρὶν ἐκραγῇ ἡ ἀτομικὴ βόμβα καὶ καταστρέψῃ τὰ πάντα.

Ἡ βολίδα ἦρθε κι' ἔπεσε στὴ Γῆ μας, καὶ μάλιστα στὴν Καλιφόρνια τῆς Ἀμερικῆς. Ἐκεῖ δυὸ χωρικοὶ περιμάζεψαν καὶ μεγάλωσαν μὲ τ' ὄνομα Τζιμ Μπάρτον τὸν Ὑπεράνθρωπο, χωρίς νὰ ξέρουν πῶς εἶχε πέσει ἀπὸ ἄλλον πλανήτη καὶ χωρίς νὰ υποψιάζωνται τίς ὑπερφυσικὲς ἱκανότητές του.

Ὅταν μεγάλωσε, ὁ Τζιμ Μπάρτον, πού εἶχε γίνει στὸ μεταξὺ δημοσιογράφος, ἀποφάσισε νὰ θάλῃ τὸν ἑαυτοῦ καὶ τὴ δύναμή του στὴ διάθεσι τῆς ἀνθρωπότητος, κι' ἐγίνε ὁ μεγαλύτερος διώκτης τοῦ ἐγκλήματος, πού ἔχει γνωρίσει ποτὲ ὁ κόσμος!

Διατήρησε ὅμως τὴν ἀνωνυμία του. Γιὰ ὅλους, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ στενὸ φίλο του καὶ βοηθὸ του Κοντοστούπη, ἦταν ὁ Τζιμ Μπάρτον. Καὶ μόνο ὅταν ἡ ἀνθρωπότης, ἡ ἡθετὴ πατρίδα του ἡ Ἀμερικὴ, κινδύνευε γίνεταν ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ ὁροῦσε κεραυνοβόλα.

ρατήσῃ τώρα τὴν προπόνησί του καὶ χοροπηδάει γεμάτος χαρά.

— Ζήτω!, φωνάζει. Ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ γυιὸς του, ὁ Κεραυνός!

Μὲ τ' ὄνομα αὐτὸ ὁ μικρὸς Ντάνυ εἶναι γνωστὸς σ' ὅλοκληρη τὴν Ἀμερική. Τὰ παιδιὰ τὸν λατρεύουν, γιατί ὁ Κεραυνὸς ἔχει κληρονομήσει ἀπὸ τὸν πατέρα του ὅλες τὶς ιδιότητες τοῦ Ὑπεράνθρωπου καὶ τὸν συνοδεύει στὶς ἀποστολές του ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τῆς ἀνθρωπότητος!

Ὁ Κεραυνὸς πετάει σὰν τὸν Ὑπεράνθρωπο, ὅχι ὅμως ἀκόμα τόσο γοργὰ καὶ τόσο ἐπιδέξια.

Ἡ δύναμί του εἶναι καταπληκτικὴ γιὰ τὴν ἡλικία του. Ἡ ἀντοχή του εἶναι ἀπίστευτὴ γιὰ ἓνα παιδί δέκα χρόνων.

Βέβαια, ὁ Κεραυνὸς ὥστερὶ σὲ δύναμι καὶ ἀντοχή ἀπὸ τὸν πατέρα του, ὅπως ἀκριβῶς ἓνα κανονικὸ παιδί ὥστερεῖ ἀπὸ ἓναν κανονικὸ ἄντρα.

Οἱ σφαῖρες δὲν μποροῦν νὰ τρυπήσουν τὸ ἐλαστικὸ καὶ συγχρόνως σκληρὸ κορμί του! Μποροῦν ὅμως νὰ τὸν ρίξουν ἀναίσθητο ἂν τὸν χτυπήσουν στὸ κεφάλι, γιατί τὰ κόκκαλά του δὲν ἔχουν δέσει ἀκόμα ἐντελῶς!

Ἐπίσης, ὁ Κεραυνὸς ἔχει κι' αὐτὸς τὸ τρωτὸ του σημεῖο ὅπως ὁ πατέρας του. Τὸ σημεῖο ὅμως αὐτὸ δὲν θρίσκεται στὴν ἀριστερὴ φτέρνα, ἀλλὰ

στὴν ἀριστερὴ παλάμη, κοντὰ στὸ μεσαῖο δάχτυλο.

Ἐνα δυνατό χτύπημα στὸ σημεῖο αὐτὸ εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ κἀνὴ τὸν Κεραυνὸ νὰ χάσῃ τὶς αἰσθήσεις του!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος δείχνει στὸ μικρὸ Κεραυνὸ μιὰ σειρὰ ἀπὸ μεγάλα ξύλινα στεφάνια κρεμασμένα ἀπὸ τὸ ταβάνι τοῦ ὑπογείου.

— Ἀκολουθήσέ με!, τοῦ λέει.

Ἀνοίγουν κι' οἱ δυὸ τὰ μπράτσα τους, λυγίζουν καὶ τεντώνουν τὰ γόνατά τους καὶ πετοῦν!

Μπροστὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ πίσω ὁ Κεραυνός, περνοῦν μέσα ἀπὸ τὰ στεφάνια χωρὶς νὰ τὰ ἀγγίξουν, κολυμπώντας στὸν ἀέρα ὅπως τὰ ψάρια κολυμποῦν μέσα στὸ νερό!

— Μπράβο, Κεραυνέ!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος στὸ γυιὸ του μὲ καμάρι. Κάθε μέρα γίνεσαι καὶ καλύτερος στὸ πέταμα!

Ὁ Κοντοστούτης, τοῦ παρακολουθεῖ μὲ θαυμασμὸ τὴ σκηνὴ αὐτὴ, ζηλεύει.

— Χαρά στὸ πράμα!, λέει. Μπορῶ κι' ἐγὼ νὰ τὸ κάνω αὐτό!

Ἀνοίγει τὰ μπράτσα του, λυγίζει τὰ γόνατά του, τὰ τεντώνει πάλι καὶ πεδάει πρὸς τὰ πάνω γιὰ νὰ περάσῃ μὲς ἀπὸ ἓνα στεφάνι.

— Πετᾶω!, φωνάζει. Πετᾶω!

Μὰ τὸν περιμένει ὀδυνηρὴ ἀπογοήτευσι. Τὸ κορμί του ὑψώνεται μιὰ-δυὸ σπιθαμὲς πάνω ἀπὸ τὸ πάτωμα κι' ἔπει-

τα ξαναπέφτει! Βροντάει χάμω με τὸ κεφάλι μπροστά οὐρλιάζοντας ἀπὸ τὸν πόνο!

Στὸ κούτελό του σχηματίζεται ἓνα μεγάλο καρούμπαλο!...

Ἀπαγωγεῖς παιδιῶν

ΜΕΡΙΚΕΣ ἑβδομάδες ἀργότερα, ὁ Τζιμ Μπάρτον, ἡ γυναίκα του Ἑλσα, ὁ γυιὸς τους Ντάνυ κι' ὁ κωμικός Κοντοστούπης, εἶναι καθισμένοι στὸ σαλόνι τοῦ σπιτιοῦ τους, ταραγμένοι καὶ ἀνήσυχτοι.

Ὁ Ντάνυ διαβάζει φωνηχτὰ μιὰ ἡμερίδα καὶ στὸ ὁμορφο παιδικὸ πρόσωπό του εἶναι χαραγμένη μιὰ ἔκφρασι θυμοῦ. Οἱ ἄλλοι ἀκοῦνε μὲ προσοχή, ἐνῶ ὁ Κοντοστούπης ἀφήνει κάθε τόσο κραυγὲς τρόμου.

«ΟΜΑΔΙΚΗ ΑΠΑΓΩΓΗ ΠΑΙΔΙΩΝ»

Θραυστάτη ἐπίθεσις κακοποιῶν σὲ μιὰ συνοικία τῆς Νέας Ὑόρκης!

Χτὲς τὸ ἀπόγευμα, στὴ συνοικία Γουέστ Σάιντ, συνέβη κάτι πρωτοφανές, καταπληκτικὸ καὶ τρομακτικὸ.

Ἐνῶ ἑκατοντάδες παιδιὰ ἐπαίξαν ἀμέριμνα στὴν κεντρικὴ πλατεία τῆς συνοικίας, ξαφνικὰ δέκα μεγάλα αὐτοκίνητα ἔφτασαν ἐκεῖ, καὶ σταμάτησαν στοὺς δρόμους, πού θγάζουν στὴν πλατεία, κλείνοντας ἔτσι κάθε ὁδὸ διαφυγῆς.

Ἐπειτα, ἀπὸ τὰ αὐτοκίνητα πή-

— Χάθηκα! φωνάζει ὁ Κοντοστούπης. Μὲ χτύπησαν μ' ἓνα σφυρί!

δησαν ὀπλοφόροι καὶ ἀνάγκασαν μὲ τὴ βία ἑκατὸ τουλάχιστον παιδιὰ νὰ μποῦν στὰ αὐτοκίνητα, πού ἐκίνησαν ἀμέσως.

Μερικοὶ ἀστυφύλακες, πού θρίσκονταν ἐκείνη τὴν ὥρα στὴν πλατεία, δοκίμασαν νὰ ἀντισταθοῦν καὶ σκότωσαν δυὸ ἀπὸ τοὺς κακοποιούς. Ἐπενέβη ὅμως ἓνας γίγαντας μὲ τρομακτικὴ δύναμι καὶ τσάκισε κυριολεκτικὰ τοὺς ἀστυνομικοὺς, συντρίβοντας μὲ γροθιὲς τὰ κρανία τους!

Τὰ αὐτοκίνητα μὲ τὰ παιδιὰ καὶ τοὺς ἀπαγωγεῖς ἐξαφανίστηκαν καὶ ἡ ἀστυνομία δὲν ἔχει κατορθώσει

ἄκομα νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ παραμικρὸ ἴχνος τους!

Ὁ Κυβερνήτης τῆς Πολιτείας τῆς Νέας Ὑόρκης διέταξε γενικὴ κινητοποίηση ὅλων τῶν στρατιωτικῶν καὶ ἀστυνομικῶν δυνάμεων. Ἐλπίζεται ὅτι πολὺ σύντομα ἡ ἀστυνομία καὶ ὁ στρατὸς θὰ ἐροῦν καὶ θὰ ἐλευθερώσουν τὰ χαμένα παιδιά, συλλαμβάνοντας ἢ ἐξοντώντας τοὺς ἀπαγωγεῖς...

Ὁ μικρὸς Ντάνυ σταματᾷ τὸ διάβασμα. Ὁ Κοντοστούπης σταυροκοπιέται καὶ μωρομυρίζει:

— Χριστέ καὶ Παναγιά! Χριστέ καὶ Παναγιά! Εἴμαστε χαμένοι! Θά... θά μὲ ἀπαγάγουν καὶ μένα!

— Ἄφησε τὶς ἀνοησίες, Κοντοστούπη!, τοῦ λέει ὁ Τζίμ. Γιατὶ νὰ σὲ ἀπαγάγουν ἐσένα;

— Δὲν ἄκουσες, Τζίμ; λέει ὁ νάνος. Ἀπάγουν τὰ παιδιά!

— "Ε, κι' ἔπειτα; Ἐσὺ δὲν εἶσαι παιδί!

— Δὲν εἶμαι παιδί, Τζίμ, ἀλλὰ τὸ μπόι μου μπορεῖ νὰ τοὺς κἀν νὰ νομίσουν πὼς εἶμαι... παιδί καὶ νὰ μὲ ἀπαγάγουν! "Ωχ, ἡ καρδούλα μου! Πάει νὰ σπάσῃ ἀπὸ τὸ φόβο!

— "Ελα, Κοντοστούπη!, λέει ὁ Ντάνυ γελώντας. Μὴν κἀνης ἔτσι! Σήκω νὰ πᾶμε μιά βόλτα. Θά σὲ χτυπήσῃ ὁ ἀέρας καὶ θὰ συνέλθῃς...

— "Οχι! Δὲν πάω πουθενά. Ντάνυ! Φοβᾶμαι...

— Δὲν ντρέπεσαι νὰ λὲς πὼς φοβᾶσαι; λέει ὁ Ντάνυ εἰρωνικά.

— Δηλαδή, ἀπαντᾷ ὁ Κοντοστούπης σαλεύοντας κωμικά τὴ μεγάλη μελιντζανιά μὲ τὸν του, δὲ φοβᾶμαι! Μπορῶ νὰ τὰ θάλω μέ... δέκα ἄντρες καὶ νὰ τοὺς νικήσω! Φοβᾶμαι μόνο μήπως μὲ ἀναγκάσουν νὰ θυμώσω καὶ νὰ σκοτώσω κανένα ἀπ' αὐτοὺς καί.. θρῶ ἔπειτα τὸ μπελά μου! Ἀλλοιῶς... Θεούλη μου, τί εἶναι αὐτό;

Ξεφωνητὰ φτάνουν ὥς τ' αὐτιά τους ἀπὸ ἔξω.

Τρέχουν ὅλοι τους στὸν ἐξώστη καὶ βλέπουν κάτι τρομακτικό.

Στὸ δρόμο καὶ πιὸ πέρα, στὴν πλατεία τῆς συνοικίας, εἶναι σταματημένα πολλὰ αὐκίνητα. Ἐνοπλοὶ ἄντρες ἔχουν πηδήσει ἀπὸ αὐτὰ καὶ περικυκλώνουν τὰ παιδιά, ποὺ ἔπαιζαν στὴν πλατεία ἢ στοὺς δρόμους, σπρώχνοντας τα πρὸς τὰ αὐτοκίνητα!

Ἀνάμεσα στοὺς ὀπλοφόρους ξεχωρίζει ἓνας γιγαντώσμος ἄντρας, μὲ πλατεῖς ὤμους καὶ τεράστια χοντρά μπράτσα ποὺ θυμίζουν γορίλλα!

— Παναγίτσα μου!, τραυλίζει ὁ νάνος. Ἦρθαν νὰ με πιάσουν!

Μπαίνει πάλι μέσα στὸ σπίτι, ἀνεβαίνει τρέχοντας στὸ δωμάτιό του καὶ χώνεται κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι του!

Στὸ μεταξύ ὁ Τζίμ κι' ὁ Ντάνυ βγάζουν γοργὰ τὰ κοστούμια τους, τὰ γυρίζουν ἀπὸ τὴν ἀνάποδη καὶ τὰ φοροῦν πάλι. Εἶναι τώρα ντυμένῃ μὲ τὴν κόκκινη καὶ τὴν κι-

τρινη στολή του 'Υπεράνθρωπου και του Κεραυνού!

— "Ετοιμος, Κεραυνέ: ριπτάει ο 'Υπεράνθρωπος.

— "Ετοιμος, 'Υπεράνθρωπε! 'Απλώνουν κι' οι δυο τὰ μπράτσα τους, λυγίζουν τὰ γόνατά τους και τὰ τεινώνουν πάλι απότομα.

Πατέρας και γιός ανυψώνονται και σκίζουν τὸν ἀέρα σὰν δυο γεράκια!

Ἡ "Ελσα τοὺς παρακολουθεῖ με τὸ βλέμμα γεμάτο στοργή και ἀνησυχία...

Δαυὶδ και Γελιάς

III

ΕΤΩΝΤΑΣ γοργά, ο 'Υπεράνθρωπος κι' ο Κεραυνός διαγράφουν στὸν ἀέρα δυο χαριτωμένα ἡμικύκλια και ρίχνονται ἐναντίον τῶν κακοποιῶν.

Ὁ 'Υπεράνθρωπος προσγειώνεται στὴν πλατεῖα, ὅπου θρῖσκονται τὰ περισσότερα αὐτοκίνητα τῶν γκάγκστερς, και ἀρχίζει νὰ ἐξοντώνῃ τοὺς ἀπαγωγεῖς γύρω του με συντριπτικὰς γροθιές, πού θύμιζαν ἠλεκτρικά σφυριά!

Ὁ μικρὸς Κεραυνὸς προσγειώνεται στὸ δρόμο, κοντὰ στὸ σπίτι τοῦ πατέρα του, ὅπου μερικοὶ γκάγκστερς τραβοῦν κάτι παιδιὰ φίλους τοῦ

Ντάνυ, γιὰ νὰ τὰ ἀνεβάσουν στ' αὐτοκίνητα.

Ὁ Κεραυνὸς ἀρπάζει τὸν πιὸ κοντινὸ ἀπὸ τοὺς κακοῦργους ἀπὸ τὴ ζώνη και με μιὰ γροθιά στὴν κοιλιά τὸν ρίχνει ἀναίσθητο!

Τὰ παιδιὰ, βλέποντας τὸν μικρὸ σωτήρα τους με τὴν κιτρινοκόκκινη στολή, ἐνθουσιάζονται.

— Ὁ Κεραυνὸς! φωνάζουν. Ζήτω ὁ Κεραυνὸς!

Παίρνουν καινούργιο θάρος, ξεφεύγουν ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἀπαγωγέων τους και τὸ βάζουν στὰ πόδια. Πιὸ πέρα σταματοῦν και σηκώνοντας τοῦβλα τὰ πετοῦν ἐναντίον τῶν κακοποιῶν!

Οἱ γκάγκστερς εἶναι ἔξω φρενῶν γιὰ τὴν ἀπροσδόκητη και καταστρεπτικὴ γιὰ τὰ σχέδιά τους ἐπέμβασι τοῦ μικροσκοπικοῦ ἐκείνου κίτρινου διαδόλου.

— Νὰ σὲ πάρῃ ὁ διάβολος! λέει ἕνας και σηκώνει τὴ γροθιά του γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὸν Κεραυνό.

Εἶναι οἱ γουρὸς ὅτι μ' ἓνα χτύπημα μπορεῖ νὰ στείλῃ τὸ παιδὶ στὸν ἄλλον κόσμο.

Μὰ λογαριάζει χωρὶς τὸν ξενοδόχο!

Ὁ Γιὸς τοῦ 'Υπεράνθρωπου σκύβει ἀπότομα ἀποφεύγοντας τὸ χτύπημα κι' ἔπειτα ἡ μικρὴ γροθιά του ἀνυψώνεται με ὀρμὴ ἐμβόλου ἀτμομηχανῆς!

Τὸ χτύπημα θρῖσκει τὸν γκάγκστερ στὸ σαγόνι. Τὸ κεφάλι του τινάζεται πρὸς τὰ πίσω κι' ἓνα «κράκ» ἀκούγε-

ται. "Εχει σπάσει ή ραχοκοκκαλιά του στη θάσι του κεφαλιού!

Ο κακοῦργος κάνει δυο-τρία θήματα σάν μεθυσμένος και σωοιάζεται χάμω νεκρός!

Οί άλλοι κυττάζουν τόν Κεραυνό με μάτια γουρλωμένα από τρόμο.

— Εί... είναι στοιχειό!, λέει ένας τρέμοντας. Είναι... φάντασμα!

Τραβάει τὸ πιστόλι του και πιάζει τή σκανδάλη. Μιά, δύο, τρεις... Ξη σφαίρες χτυποῦν τόν Κεραυνό στο στήθος. Μά δέν τοῦ κάνουν τίποτα. Δέν μποροῦν νά τρυπήσουν τὸ κορμί του, πού εἶναι ἀφάνταστα σκληρό και συγχρόνως ἀφάνταστα ἐλαστικό!

Μ' ἓνα πήδημα ὁ Κεραυνός θρίσκειται κοντά του. Ἀρπάζει τὸ πιστόλι του ἀπὸ τήν κάννη, τὸ ἀποσπᾷ ἀπὸ τὸ χέρι του και τὸν χτυπάει στο κεφάλι με τή λαθή.

— "Ωχ!, κάνει ὁ γκάγκστερ.

Και πέφτει ἀναίσθητος...

Και τότε, ὁ Κεραυνός νοιώθει νά τὸν ἀρπάζει ἓνα τεράστιο χέρι ἀπὸ τή ζώνη και νά τὸν σηκώνει ψηλά!

Εἶναι ὁ γιγαντόσωμος ἀντρας, πού ὁ Κεραυνός εἶχε δῆ ἀπὸ τὸν ἐξώστη τοῦ σπιτιοῦ!

Ο γίγαντας ἐξετάζει τόν Κεραυνό με περιέργεια.

— Φτοῦ!, λέει με περιφρόνησι. Εἶναι ἓνα παιδάκι!

Και με μιά ἀπότομη κίνησι ἐκσφειδονίζει τόν Κεραυνό πρὸς ἓναν τοῖχο!

Τὸ κορμί τοῦ παιδιοῦ τινάζεται μακριὰ με τρομακτικὴ φόρα.

Ἡ "Ελσα, πού παρακολουθεῖ τή σκηνή αὐτὴ ἀπὸ τὸν ἐξώστη τοῦ σπιτιοῦ της, ξεφωνίζει ἀπὸ φρίκη.

— Παιδί μου!

Μά ὁ Κεραυνός, πρὶν φτάσῃ στὸν τοῖχο, λυγίζει τή μέση του, τεντώνει τὰ πόδια του και πετάει πρὸς τὰ πάνω.

"Επειτα, κάνει μιά κάθετη βουτιά και, περνώντας ξηστὰ ἀπὸ τὸ γίγαντα, τοῦ σβουρίζει μιά γροθιά στο μούτρο!

Ο κακοῦργος τρεκλίζει οὐρλιάζοντας ἀπὸ τὸν πόνο και θλαστημῶντας φριχτά.

Ο Κεραυνός προσγειώνεται μπροστά του και τὸν προκαλεῖ μορφάζοντας κοροϊδευτικά!

Ο γίγαντας, τυφλός ἀπὸ μανία, ρίχνεται πάνω του με τίς ὀγκώδεις γροθιές του ὑψωμένες! Μά ὁ Γυῖος τοῦ Ὑπερανθρώπου σκύβει και... τοῦ κάνει σκαμνάκι!

Ο γκάγκστερ σκοντάφτει πάνω στο σκυφτὸ κορμί τοῦ παιδιοῦ και πέφτει με θρόιτο κλείνοντας τὸ δρόμο ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη!

Τὴν ἴδια ὅμως στιγμή, τινάζεται ὀρθος και με ἀστραπιαία γρηγοράδα, δίνει μιά τρομακτικὴ γροθιά στο στήθος τοῦ Κεραυνοῦ!

Τὸ παιδί χάνει τὴν ἐπαφή του με τὴ γῆ, σηκώνεται στὸν ἄέρα και, μισολιπόθυμο ἀπὸ τὸν πόνο, πηγαίνει και πέφτει

μέσα στὸν κήπο τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Τζίμ Μπάρτον!

Ὁ γίγαντας ρίχνει κάτω τὴν πόρτα τοῦ κήπου μὲ μιὰ σπρωξιά καὶ ὁρμάει μέσα ἀκολουθούμενος ἀπὸ ἓναν ἄλλο γκάγκστερ, ποὺ κρατάει ἓνα πιστόλι.

— "Ἐφτασε ἡ τελευταία σου στιγμή! ", οὐρλιάζει στὸν Κεραυνὸ σκύβοντας γιὰ νὰ τὸν ἀρπάξη.

Μὰ τὸ παιδί τοῦ πὼ δυνάτοῦ ἀνθρώπου τοῦ κόσμου δὲν εἶναι καὶ τόσο εὐκολὴ λεία.

Ἀνασηκώνεται στὰ γόνατα, ἀρπάζει τὸ γίγαντα ἀπὸ τὸ δεξιὸ χέρι, κάνει μιὰ ἀπότομη στροφή καὶ τραβάει μὲ δύναμη.

Οὐρλιάζοντας ἀνατριχιαστικά, ὁ κακοὺργος χάνει τὴν ἰσορροπία του, πέφτει πάνω στὸν κορμὸ ἑνὸς μικροῦ δέντρο, τὸν τσακίζει στὰ δυὸ καὶ κυλάει χάμω!

Ὁ Κεραυνὸς πετάγεται ὀρθος.

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ ἄλλος γκάγκστερ μὲ τὸ πιστόλι ἀρχίζει νὰ πυροβολῇ. Ἡ πρώτη σφαῖρα θρῖσκει τὸν Κεραυνὸ στὸ στήθος, ἡ δευτέρη στὸ μπράτσο, ἡ τρίτη στὸ κεφάλι!

Ἀποστρακίζονται καὶ οἱ τρεῖς χωρὶς νὰ χωθοῦν στὸ κορμὶ τοῦ παιδιοῦ. Ἡ τρίτη δὲμως, ἐκείνη ποὺ τὸν χτύπησε στὸ κεφάλι, τοῦ φέρνει μιὰ δυνάτη ζάλη.

Ὁ Κεραυνὸς παραπατάει. Ἡ μητέρα του, ποὺ ἔχει στὸ μεταξὺ πλησιάζει γεμάτη ἀγωνία, ξεφωνίζει ἀπὸ φρίκη.

Ὁ γίγαντας σηκώνεται καὶ

πηγαίνει κοντὰ στὸ παιδί. Τοῦ δίνει μιὰ γροθιά στὸ σαγόνι.

Ὁ Κεραυνὸς πέφτει λιπόθυθος!...

Δόκτωρ Χ!

ΤΟ μεταξὺ στὴν πλατεία, τὰ χτυπήματα τοῦ Ὑπεράνθρωπου σκορποῦν τὸ θάνατο, τὸν τρόπο καὶ τὸν πανικὸ στὶς γραμμὲς τῶν γκάγκστερς!

Τὰ αὐτόματά τους θήχουν ξερά, φτύνοντας φωτιά καὶ ἀτσάλι, μὰ ὁ ἱπτάμενος ἥρωας μένει ἄτρωτος καὶ συνεχίζει τὸ ἔργο τῆς ἐξοντώσεως, ὥσπου οἱ δολοφόνοι, βλέποντας πὼς δὲν μποροῦν νὰ τὰ θγάλουν πέρα μαζὶ του, τὸ θάζουν στὰ πόδια, μπαίνουν στὰ αὐτοκίνητά τους καὶ φεύγουν.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος συμπληρώνει τὸ ἔργο του καταστρέφοντας μὲ γροθιὲς τὰ περισσότερα αὐτοκίνητα κι' ἔπειτα κυττάζει γύρω γιὰ νὰ δῇ ποῦ βρίσκεται ὁ γυῖός του.

Δὲν τὸν βλέπει πουθενὰ καὶ ζαρώνει τὰ φρύδια του μὲ ἀνησυχία.

— Τί ἔγινε ὁ Κεραυνός; μουρμουρίζει.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἀκούει γυναικεῖες κραυγὲς ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Τζίμ Μπάρτον.

Ἀπλώνει τὰ μπράτσα του, λυγίζει καὶ τεντώνει τὰ γόνατά του καὶ πετάει. Σκίζει τὸν ἀέρα σὰν σαῖττα καὶ προσγειώνεται μπροστὰ στὴν "Ἐλσα ποῦ τὸ πρόσωπό της εἶναι

χλωμό και συσπασμένο από φρίκη και λύπη.

— Τι τρέχει, "Ελσα; ρωτάει.

— 'Ο... ο Ντάνυ! Τόν ξρριξαν άναίσθητο με πιστολιές και γροθιές κι' έπειτα έφυγαν παίρνοντάς τον μαζί τους! Θεέ μου! Τό παιδί μου! Τό παιδί μας, Τζίμ! Θά τό σκοτώσουν! Θά...

— Δέ θά τόν σκοτώσουν, "Ελσα!, λέει ο 'Υπεράνθρωπος για να τής δώσει κουράγιο μολονότι κι' ο ίδιος δέν πολυπιστεύει αυτά που λέει. Δέ θά τόν έπαιρναν μαζί τους άν ήθελαν να τόν σκοτώσουν! Θά τόν κρατήσαν δημο για να μου δέσουν τά χέρια και να με κάνουν να μη δράσω έναντίον τους!

'Ο Κοντοστούπης προβάλλει εκείνη τη στιγμή στη θεράντα. Τό πρόσωπό του είναι κωμικά παραμορφωμένο. 'Η μεγάλη άστεία μύτη του σαλεύει πάνω-κάτω.

— Τί άκούω; φωνάζει. 'Απήγαγαν τόν Κεραυνό; "Εκλεψαν τόν άγαπημένο μου Ντάνυ; Θά τούς πάρη ο διάβολος και θά τούς σηκώση! Θά τούς τσακίσω σάν... κουνούπια! Θά τούς ρουφήξω τό αίμα! "Αχ, και να τόξερα τί θά γινόταν, όταν ήμουν κρυμμένος κάτω από τό κρεβάτι μου, θά πηδούσα έξω και θά τούς δάγκωνα στο λαιμό! "Αχ, Κεραυνέ μου! "Αχ, Κεραυνέ μου! "Αχ, άχ, άχ!

Και ο νάνος θάζει τά κλάματα!

Λίγες ώρες άργότερα, ένώ ο Τζίμ Μπάρτον προσπαθεί να παρηγορήση τη γυναίκα του και να καθησυχάση τόν Κοντοστούπη, που έξακολουθεί να κλαίη γοερά, άντηχεί τό κουδοῦνι τής πόρτας.

'Ο Τζίμ άνοίγει και βλέπει ένα παιδί, που τοῦ δίνει ένα σημείωμα.

— Μοῦ τό έδωσε να τό φέρω έδω ένας κύριος με γενάκι, λέει τό παιδί.

Και φεύγει. 'Ο Τζίμ άνοίγει τό σημείωμα και διαβάζει:

«'Υπεράνθρωπε,

κρατώ τό γυιό σου, τόν Κεραυνό! "Αν κινηθής έναντίον μας, τό παιδί θά πεθάνη!

Δόκτωρ Χ.»

'Ο Τζίμ γυρίζει κοντά στη γυναίκα του και στόν Κοντοστούπη και τούς δείχνει τό σημείωμα.

— Καθώς βλέπεis, ο Ντάνυ είναι ζωτανός!, λέει στήν "Ελσα.

— Ναί, ναι!, άπαντάει ή μητέρα. Εύχαριστώ τό Θεό γι' αυτό! 'Εξακολουθεί όμως να βρίσκει σε τρομερό κίνδυνο και θά τόν σκοτώσουν άν δράσης έναντίον τους! Τί θά κάνουμε, Τζίμ;

— 'Υπάρχει κι' άλλος κίνδυνος!, λέει ο Τζίμ. Τό σημείωμα αυτό άπευθύνεται στόν 'Υπεράνθρωπο και τό έστειλαν έδω. Αυτό σημαίνει ότι ξέρουν πως ο Τζίμ Μπάρτον είναι ο 'Υπεράνθρωπος! Φοβάμαι, λοιπόν, μήπως προσπαθήσουν να άπαγάγουν κι' έμένα για να με κρατούν κα-

λύτερα! Θά φύγης άμέσως, "Ελσα, καί θά πäs νά πιάσης ένα δωμάτιο σ' ένα ξενοδοχείο. Μήν άρνηθής, γιατί άπό τά χέρια μας κρέμεται ή ζωή του Ντάνυ! "Εγώ κι' ό Κοντοστούπης θά μείνουμε έδω καί θά προσπαθήσουμε νά θρούμε κανένα τρόπο νά έλευθερώσουμε τό παιδί, χωρίς νά θάλουμε σέ κίνδυνο τή ζωή του!

Ό Κοντοστούπης φουσκώνει τό στήθος του καί καμαρώνει σάν γούφτικο σκεπάρι.

— Ναι, "Ελσα!, λέει. Μπορείς νά μείνης ήσυχη! Θά κάνουμε ό,τι μπορούμε γιά νά σώσουμε τόν Ντάνυ! "Αχ, άγαπημένε μου Ντάνυ! "Αχ, Κεραυνάκι μου!

Καί θάζει πάλι τά κλάμα-
τα...

Η "Ελσα ύπακούει. "Ετοιμάζει τά πράγματά της καί φεύγει γιά τό ξενοδοχείο μέ ήν καρδιά θαρειαά από λύπη.

Ό Τζίμ γυρίζει στό νάνο.

— Είσαι πρόθυμος νά πολεμήσης γιά τόν Ντάνυ, Κοντοστούπη; τόν ρωτάει.

Ό Κοντοστούπης κουάει ζωγρά τό κεφάλι του, σαλεύοντις κωμικά τή μεγάλη μελιζανιά μύτη του.

— Ναι, Τζίμ!, άπαντάει. Εί-
μα πρόθυμος νά δώσω καί τή
ζωή μου άκόμα γιά τόν Ντάνυ!
Τό έχω άγαπήσει πολύ
αύτι τό παιδί! "Εχει μεγα-
λώσι: στά χέρια μου! Θυμά-
μαι όν καιρό πού ήταν μω-
ρό κι' τόπαιρνα στήν άγκα-
λιά μου κι' έκανε τό... πιπί
του πνω μου!... "Αχ, οί κα-

κούργοι τί μäs έκαναν! "Η-
θελα νά είχα ένα έδω νά τό
δαγκώσω τό λαρύγγι!...

Παρ' όλη τή λύπη του γιά
τό παιδί του, ό Τζίμ δέν μπο-
ρεί νά μη χαμογελάση μέ τά
λόγια του Κοντοστούπη.

— "Ακουσε, Κοντοστούπη,
του λέει. "Εχω ένα σχέδιο.
"Εγώ, γιά νά μη θάλω σέ κίν-
δυνο τή ζωή του Ντάνυ, δέν
μπορώ νά δράσω ό ίδιος. Πρέ-
πει, λοιπόν, έσύ νά πάρης τήν
πρωτοβουλία! Ξέρεις νά ρί-
χνης φωτοβολίδες;

— "Ε; κάνει χαζά ό Κοντο-
στούπης.

— Φωτοβολίδες! Είναι κά-
τι μικρά κυλινδρικά πραγμα-
τάκια. Τους θάζεις ένα σπύρ-
το από τή μιά μεριά κι' αύ-
τά έκσφενδονίζονται προς τά
πάνω καί σέ άρκετό ύψος ά-
πό τή γή σκάνε, αφήνοντας
μιά μεγάλη λάμψη, πού δια-
κρίνεται καί τήν ήμέρα άκό-
μα.

— Καί τί μπορεί νά..., άρχί-
ζει νά ρωτάει ό νάνος.

— "Εχε ύπομονή!, τόν δια-
κόπτει ό Τζίμ. Θά θάλης κον-
τά παντελόνια...

— "Ε;

— Κοντά παντελόνια! Θά
ντυθής σάν παιδί! Μά τό μπόϊ
πού έχεις θά νομίσουν όλοι
πώς είσαι πραγματικά παιδί!
Θά θάλης μερικές φωτοβολί-
δες στήν τσέπη σου καί θά
πäs νά παίξης μέ τ' άλλα
παιδιά σέ μιά πλατεία!

— Τί ρεζίλικια είναι αύτά,
Τζίμ!, διαμαρτύρεται ό Κον-
τοστούπης. Στήν ήλικία μου!

Ἐξάλλου δὲν ἦρθαν ἀκόμα οἱ Ἀπόκρηες!

— Μὴν ξεχνᾶς ὅτι κινδυνεύει ὁ Ντάνυ! Θὰ πᾶς καὶ θὰ παίξεις μὲ τ' ἄλλα παιδιὰ. Ὁταν δὴς νὰ φτάνουν τὰ αὐτοκίνητα τῶν γκαγκστερς, θὰ ἐξαπολύσης τὴ μιὰ φωτοβολίδα! Ἐγὼ θὰ πετῶ ψηλά; πολὺ ψηλά, ἀνάμεσα στὰ συννεφα, γιὰ νὰ μὴ μέ ἀντιληφθοῦν! Ἔτσι, δὲ θὰ βλέπω

μαί! Κι' ὅταν φτάσετε στὸ ἄντρο τους, θὰ ἐξαπολύσης δυὸ φωτοβολίδες μαζί!

Ὁ Κοντοστούπης κουνάει ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του.

— Ἀπα!, λέει. Δὲ γίνεται τίποτα! Προτιμῶ νὰ θάλω τὸ κεφάλι μου στὸ στόμα ἑνὸς λιονταριοῦ!

— Καὶ θ' ἀφήσουμε τὸν Ντάνυ στὰ χέρια τῶν κακούργων, Κοντοστούπη; ρωτᾷ ὁ Τζίμ.

Ὁ νάνος ἀγριεύει.

— Καὶ ποιὸς σοῦ εἶπε, πα-

Καὶ τότε ὁ ἀνίκητος Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ ἀδάμαστος Κεραυνὸς ἄρχισαν νὰ σκορποῦν τὸν τρόμο καὶ τὸν πανικό!

καθαρά τί γίνεται κάτω. Θὰ δῶ ὅμως τὴ φωτοβολίδα σου καὶ θὰ καταλάβω. Θὰ ἀφήσης νὰ σὲ πιάσουν οἱ γκαγκστερς. Στὸ δρόμο διωξ, θὰ καταφέρης νὰ ἐξαπολύσης κι' ἄλλες φωτοβολίδες γιὰ νὰ μπορῶ νὰ προσανατολιζώ-

ρακαλῶ, πῶς θ' ἀφήσουμε τὸν Ντάνυ μας στὰ χέρια τους; Ἔ; Ἄν ἐσοῦ φοβᾶσαι, Τζίμ, κάνε μπάντα κι' ἄφησέ με νὰ θράσω μόνος μου! Φέρε μου γρήγορα ἓνα κοστοῦμι τοῦ Ντάνυ νὰ τὸ φορέσω καὶ πηγαίνε νὰ ἐρῇς τίς φω-

τοβολίδες! Ούφ! Μὲ σύγχυ-
σες πάλι σήμερα!

Στρατὸς Γιγάντων

 ΤΑΝ ὁ Κεραυ-
νὸς ἀνοίξε τὰ μάτια του καὶ
κύτταξε γύρω του, δὲν μπό-
ρεσε στὴν ἀρχὴ νὰ καταλάβῃ
ποῦ ὄρισκόταν.

Τὸ δωμάτιο, ὅπου θρίσκε-
ται, δὲν εἶναι τὸ δικό του. Οἱ
τοῖχοι εἶναι γυμνοὶ καὶ παρά-
θυρα δὲν ὑπάρχουν. Ὑπάρχει
μόνο μιὰ μεγάλη σιδερένια
πόρτα. Εἶναι ξαπλωμένος σ'
ἓνα κρεβάτι μὲ τὰ χέρια
καὶ τὰ πόδια δεμένα μὲ συρ-
ματόσκοινο.

Κανένα ἄλλο ἐπιπλο δὲν ὑ-
πάρχει ἐκεῖ μέσα, ἐκτὸς ἀπὸ
μιὰ καρέκλα κι' ἓνα μικρὸ
στρογγυλὸ τραπέζι.

Ἕνας μικρὸς ἠλεκτρικὸς
γλόμπος, κρεμασμένος ἀπὸ
τὸ ταβάνι, φωτίζει ἀμυδρὰ τὸ
δωμάτιο.

— Ποῦ θρίσκομαι; ἀναρω-
τιέται ὁ Κεραυνός.

Ξαφνικά θυμάται. Ξαναγυ-
ρίζει στὸ μυαλό του ἡ πάλῃ
του μὲ τὸν γιγαντόσωμο
γκάγκοτερ καὶ θυμάται τὸν
πόνο ποῦ ἔνοιωσε στὸ κεφάλι,
ὅταν τὸν χτύπησε ἡ σφαῖρα
κι' ἔπειτα ἡ γροθιά τοῦ γί-
γαντα.

«Μὲ ἀπήγαγαν!, σκέπτεται.
Εἶμαι αἰχμάλωτος τῶν γκάγκ
στερς! Θεέ μου! Φαντάζομαι
τὴ λύπη τοῦ πατέρα μου καὶ
τὴν ἀγωνία τῆς μητέρας μου!
Πρέπει νὰ δραπετεύσω!»

Ἐξετάζει τὰ δεσμά του καὶ
ζαρώνει τὰ φρύδια του.

Δὲν εἶναι συνηθισμένο σκoi-
νὶ αὐτό! Εἶναι συρματόσκοi-
νο, ἀπὸ ἐκεῖνο ποῦ χρησιμο-
ποιοῦν γιὰ τὰ ξάρτια τῶν κα-
ραβιῶν!

Ἀνεβάζει τὰ χέρια του στὸ
στήθος του, μὲ τοὺς ἀγκῶνες
πρὸς τὰ ἔξω, καὶ τραβάει μὲ
δύναμι. Οἱ μυῶνες του φου-
σκώνουν στὰ μπράτσα του
καὶ οἱ φλέβες στὸ λαιμὸ του
καὶ στὸ μέτωπό του ἐξογκώ-
νονται.

Τὸ πρόσωπό του γίνεται κα-
τακόκκινο ἀπὸ τὴν προσπά-
θεια καὶ χοντρὲς σταγόνες ἰ-
δρώτα κυλοῦν στὰ μάγουλά
του!

Τὸ σκoiνὶ τρίζει, ἀλλὰ κρα-
τάει ἀκόμα. Ὁ Κεραυνὸς ἐγ-
καταλείπει γιὰ λίγη ὥρα τὴν
προσπάθειά του γιὰ νὰ ξεκου-
ραστῇ.

«Πρέπει νὰ δραπετεύσω!,
σκέπτεται. Ἢ μητέρα μου θὰ
πεθάνῃ ἀπὸ τὴ λύπη τῆς!...»

Ξαφνικά, ἡ πόρτα ἀνοίγει
κι' ἓνας μεσόκοπος ἀντρας
μὲ μυτερὸ γενάκι μπαίνει μέ-
σα, συνοδευόμενος ἀπὸ ἓνα
γίγαντα, τὸν ἴδιο γίγαντα μὲ
τὸν ὁποῖο εἶχε παλέψει ὁ Κε-
ραυνός.

Ὁ ἀνθρωπος μὲ τὸ γενάκι
κάθεται στὴν καρέκλα καὶ λέ-
ει στὸ παιδί εἰρωνικά:

— Ὁ Κεραυνός, ὁ Γυιὸς
τοῦ Ὑπερανθρώπου, δὲν εἶν'
ἔτσι; Ἐχεις πέσει σὲ καλὰ
χέρια, Κεραυνέ!... Εἶμαι τυ-
χερός! Ὁ Δόκτωρ Χ εἶναι
πάντα τυχερός! Αἰχμαλωτί-
ζοντας ἑσένα, κρατῶ καλὰ

τόν 'Υπεράνθρωπο, πού δὲ θὰ τολμήσῃ νὰ δοῦσῃ ἐναντίον μου γιὰ νὰ μὴ θάλλῃ σὲ κίνδυνο τῇ ζωῇ σου! "Εἶσι, θὰ μπορέσω νὰ συνεχίσω ἀνενόχλητος τὸ ἔργο μου! Θὰ δημιουργήσω μιὰ νέα γενεὰ γιγάντων καὶ ὑπερανθρώπων, σὰν αὐτὸν ἐδῶ!

Καὶ δείχνει τὸν γίγαντα πού τὸν συνοδεύει.

— Πόσων χρόνων λές πῶς εἶναι αὐτός, Κεραυνέ; ρωτάει.

Παρ' ὅλη τῇ δύσκολῃ θέσῃ στὴν ὁποία τοῖσκεται, τὸ παιδί δὲν μπορεῖ νὰ συγκρατήσῃ τὴν περιέργειά του.

— Τσιάντα; λέει.

— Χά, χά, χά!, κάνει ὁ Δόκτωρ Χ. Εἶναι μόνο... ἔξη χρόνων! Ναι, ἔξη χρόνων!

Ὁ Κεραυνὸς γουρλώνει τὰ μάτια του.

— Μά... πῶς... ἔξη χρόνων καὶ εἶναι τόσο μεγάλος!

— Ἐγὼ τὸν ἔκανα τόσο μεγάλο! Ἀνακάλυψα μιὰ χημικὴ οὐσία, πού κάνει τοὺς ἀνθρώπους νὰ μεγαλώνουν πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὸ κανονικό! Ἰδιαιτέρη ἐπίδρασι ἔχει ἡ οὐσία αὐτὴ στὰ παιδιά. Μέσα σὲ λίγους μῆνες μπορεῖ νὰ τὰ κἀνῃ σωστοὺς γίγαντες! Πάρε παράδειγμα αὐτὸν ἐδῶ. Ὅταν τὸν ἔκλεψα, ἐδῶ καὶ πέντε μῆνες, καὶ ἄρχισα νὰ πειραματίζωμαι πάνω του, ἦταν ἓνα καχεκτικό παιδάκι ἔξη χρόνων. Σήμερα, εἶναι γίγαντας!

Ὁ Δόκτωρ Χ κουνάει τὸ κεφάλι του μὲ ἱκανοποίησι καὶ συνεχίζει:

— Τὰ παιδιά πού ἀπάγουν οἱ ἄνθρωποι μου, θὰ ἔχουν γίνῃ μῆσα σὲ λίγους μῆνες γίγαντες σὰν αὐτὸν ἐδῶ! Θὰ ἔχω τότε στὴ διάθεσί μου ἕναν τοομερὸ στρατὸ γιγάντων! Ποιὸς θὰ μπορῇ ν' ἀντισταθῇ σὲ μένα τότε; Ποιὰ δύναμις στὸν κόσμον θὰ μπορέσῃ νὰ σταματήσῃ τὴ θριαμβευτικὴ πορεία μου πρὸς τὴν ἐξουσία καὶ τὰ πλοῦτη;

Ὁ Κεραυνὸς ἀνατριχιάζει ἀπὸ φρίκη. Γι' αὐτό, λοιπόν, ἀπήγαγαν τὰ παιδιά οἱ γκάνγκστερς! Πρέπει νὰ ἐλευθερωθῇ! Πρέπει νὰ ἐμποδίσῃ τὸ τρομακτικό καὶ πρωτάκουστο αὐτὸ ἔγκλημα ἐναντίον τῶν παιδιῶν!

Τεντώνει πάλι τὰ μπράτσα του καὶ τὸ πρόσωπό του γίνε-ται πάλι κατακόκκινον ἀπὸ τὴν προσπάθεια.

Ὁ Δόκτωρ Χ γελάει σαρκαστικά.

— Μὴ σπαταλᾷς ἄδικα τὶς δυνάμεις σου, Κεραυνέ! Δὲν μπορεῖς νὰ σπάσῃς τὸ σκονὶ αὐτό! Εἶναι τόσο γερὸ ὥστε οὔτε ὁ γίγαντάς μου δὲν μπόρεσε νὰ τὸ σπάσῃ! Δὲν εἶν' ἔτσι, Γολιάθ;

Ὁ Γολιάθ χαμογέλασε ἡλίθια.

— Ναι!, λέει μὲ φωνὴ παιδιοῦ ἔξη χρόνων. Δὲν μπολεῖ νὰ σπάσῃ!

Ξαφνικά, ἕνας ξερὸς κρότος ἀκούγεται καὶ τὸ σκονὶ πού δένει τὰ χέρια τοῦ παιδιοῦ σπάζει!

Πρὶν ὁ Δόκτωρ Χ κι' ὁ Γολιάθ προλάβουν νὰ καταλά-

βουν τί είχε συμβῆ, ὁ Κεραυνὸς μὲ τὰ χέρια ἐλεύθερα τώρα, σκύβει καὶ λύνει γοργὰ τὰ πόδια του.

Μ' ἓνα τίναγμα θρίσκειται ὀρθίος μπροστὰ στὸν Δόκτωρα Χ καὶ τὸν Γολιάθ.

— Ξέχασες μιὰ μικρὴ λεπτομέρεια, Δόκτωρ Χ!, λέει τὸ παιδί. Ξέχασες πὼς εἶμαι ὁ Γυιὸς τοῦ Ὑπερανθρώπου!

Τρέμοντας δλόκληρος ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ γένι, σηκώνεται ἀπὸ τὴν καρέκλα καὶ τραβιέται πίσω, σὲ μιὰ γωνιά τοῦ δωματίου.

— Ἄρπαξέ τον, Γολιάθ!, φωνάζει βραχνά στὸ γίγαντα. Τσάκισέ τον!

Ἀφήνοντας ἓνα ζωῶδες γρύλλισμα, ὁ Γολιάθ ἀπλώνει τὰ μπράτσα του καὶ ρίχνεται πάνω στὸ παιδί. Τὰ μεγάλα δυνατὰ δάχτυλά του κλείνουν γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ Κεραυνοῦ καὶ τὸν σφίγγουν μὲ ἀπίστευτὴ δύναμη.

Ὁ Γυιὸς τοῦ Ὑπερανθρώπου νοιώθει ἕναν καφετὸ πόνο στὸ λαρύγγι καί, καθὼς ὁ γίγαντας τὸν σηκώνει ψηλά, τινάζει τὸ δεξιὸ του πόδι μπροστὰ καὶ δίνει στὸ Γολιάθ μιὰ τρομακτικὴ κλωτσιὰ στὸ στομάχι.

Ὁ γίγαντας, οὐρλιάζοντας ἀπὸ τὸν πόνο, παρατάει τὸ λαιμὸ τοῦ παιδιοῦ καὶ διπλώνεται στὰ δυὸ κρατῶντας τὸ στομάχι του.

Ὁ Κεραυνὸς δὲν τὸν ἀφήνει νὰ συνέλθῃ. Σφίγγει τὸ δεξιὸ του χέρι σὲ μιὰ μικρὴ γροθιά καὶ χτυπάει τὸν ἀντίπαλό του στὸ κεφάλι πάνω ἀ-

πὸ τὸ αὐτί, ἐνῶ συγχρόνως σηκώνει μὲ φόρα τὸ γόνατό του καὶ τὸν χτυπάει μὲ αὐτὸ στὸ πρόσωπο.

Τὸ κεφάλι τοῦ γίγαντα τινάζεται πρὸς τὰ πάνω καὶ τὰ χέρια του ἀνεβαίνουν στὸ ματωμένο πρόσωπό του.

Ὁ Κεραυνὸς θρίσκει ἔτσι τὴν εὐκαιρία νὰ χάσῃ τὴν ἀριστερὴ γροθιά του θαθειά μέσα στὸ στομάχι τοῦ Γολιάθ.

Ὁ γίγαντας ξαναδιπλώνεται στὰ δυὸ καί, καθὼς χαμηλώνει τὸ πρόσωπό του, ξανασυναντᾷ τὸ γόνατο τοῦ παιδιοῦ καὶ τὶς γροθιὲς τοῦ Γυιοῦ τοῦ Ὑπερανθρώπου!

Μ' ἓνα θογγητό, ὁ Γολιάθ γέρνει, θροντάει χάμω καὶ μένει ἀσάλευτος!

Ὁ Κεραυνὸς, λαχανιασμένος ἀπὸ τὴ σύντομη ἀλλὰ σκληρὴ αὐτὴ πάλη, γυρίζει πρὸς τὸν Δόκτορα Χ.

— Ἡ σειρά σου τώρα, ἀρχιεγκληματία!, λέει. Τὰ φριχτὰ σχέδιά σου δὲ θὰ πραγματοποιηθοῦν ποτέ!

Ὁ Δόκτωρ Χ ἔχει τραβήξει ἓνα πιστόλι ἀπὸ τὴν τσέπη του. Τραβάει τὴ σκανδάλη.

Μιὰ σφαῖρα χτυπάει τὸν Κεραυνὸ στὸ στήθος καὶ ἀποστρακίζεται, χωρὶς νὰ τοῦ κάμῃ τίποτα! Μιὰ ἄλλη τὸν χτυπάει στὸ μέτωπο καὶ τὸ παιδί ζαλίζεται.

Κάνει ν' ἀρπάξῃ τὸν ἐγκληματικὸ Δόκτορα Χ, ἀλλὰ μιὰ ἄλλη σφαῖρα τὸν χτυπάει στὸ πρόσωπο καὶ μιὰ ἄλλη στὸν ἀριστερὸ κρόταφο.

Ὁ Κεραυνὸς χάνει πάλι τὶς αἰσθήσεις του!...

Ἡ Φωτοβολίδα

ΜΕ Σ Α σὲ μιὰ πλατεία, ἀνάμεσα σὲ δεκάδες παιδιὰ, ὁ Κοντοστούπης, ὁ νάνος φίλος τοῦ Ὑπερανθρώπου καὶ τοῦ Κεραυνοῦ, εἶναι καθισμένος χάμω καί... παίζει μὲ τὴν ἄμμο.

Φορεῖ ἓνα κοστοῦμι τοῦ Ντάνυ μὲ κοντὸ παντελόνι καὶ ἔχει μπροστά του ἓνα φτυαράκι κι' ἓνα μικρὸ κουβά.

Μὲ τὸ φτυαράκι γεμίζει ἄμμο τὸν κουβά καὶ τὸν ἀδειάζει πάλι, ἐνῶ τὰ μάτια του στριφογυρίζουν ἀδιάκοπα πρὸς κάθε γωνιὰ τῆς πλατείας.

Ἡ καρδιά τοῦ Κοντοστούπης πᾶει νὰ σπᾶσῃ ἀπὸ τὴν ἄγωνία καὶ τὸ φόβο.

«Θάρθουνε; σκέπτεται. Κι' ἂν ἔρθουν, τί θὰ γίνῃ; Θὰ μὲ ἀρπάξουν καὶ θὰ μὲ θάλουν στ' αὐτοκινήτό τους! Θεοῦλη μου! Καὶ μόνο ποῦ τὸ σκέπτομαι μοῦρχειται νὰ λιποθυμήσω!... Καλύτερα νὰ μὴν ἔρθουν! "Ἀς μὴν ἔρθουν, Χριστοῦλη μου!... "Ἄν ὅμως πάλι δὲν ἔρθουν, τί θὰ γίνῃ ὁ Ντάνυ, ὁ ἀγαπημένος μου φίλος; Θὰ μείνῃ στὰ χέρια τῶν γκάγκστερς καὶ μπορεῖ νὰ τὸν σκοτώσουν!... "Ὡχ, τί ἔπαθα ὁ φουκαρὰς! Σὲ τί μπελὰ ἔχω μπῆ!...»

Καθὼς εἶναι σκυμμένος χάμω, βλέπει ἓνα μεγάλο ἴσκιο νὰ ἀπλώνεται μπροστά του, πάνω στὸ χῶμα.

Σηκώνει τὸ κεφάλι του. "Ενας ἀστυφύλακας ἔχει σταθῆ

κοντὰ του καὶ τὸν κυττάζει μὲ περιέργεια.

«Παναγίτσα μου!, σκέπτεται ὁ Κοντοστούπης. Θὰ καταλάθῃ πὼς δὲν εἶμαι παιδί, θὰ μὲ ψάξῃ κι' ἂν θρῇ στὶς τσέπες μου τὶς φωτοβολίδες, θὰ μὲ χῶσῃ στὴ φυλακή!»

Καὶ ὁ νάνος ἀρχίζει νὰ τραγουδάει, κάνοντας τὴ φωνή του ὅσο πιὸ ψιλὴ μπορεῖ:

«Γύρω-γύρω ὅλοι,
Στὴ μέσῃ ὁ Μανῶλης...»

— Μικρέ!, τοῦ λέει ὁ ἀστυφύλακας.

«"Ὡχ!, σκέπτεται ὁ Κοντοστούπης. Χάθηκα! Μὲ κατάλαβε! Τί νὰ κάνω τώρα;»

— Τί... τί θέλεις; ρωτᾶει ὁ νάνος.

— Μόνος σου εἶσαι ἐδῶ ἢ μὲ τὴ μαμά σου;

— Μό... μόνος μου!

Τὸ πρόσωπο τοῦ ἀστυφύλακα παίρνει αὐστηρὴ ἐκφρασί.

— Περιέργω!, μουρμουρίζει. Πόσο ἀπρόσεκτοι εἶναι μερικοὶ γονεῖς! Ἀφήνουν τὰ παιδιά τους νὰ παίζουν μόνα τους ἔξω, ἐνῶ ἔχουν γίνῃ τόσες ἀπαγωγές τὶς τελευταῖες μέρες! "Ελα, μικρέ! Δόσε μου τὸ χέρι σου νὰ σὲ πάω σπιτί!...

Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως, ἀκούγεται θόρυβος πολλῶν αὐτοκινήτων μαζί.

Ὁ ἀστυφύλακας γυρίζει καὶ βλέπει πέντε αὐτοκίνητα νὰ σταματοῦν στὴν πλατεία καὶ πολλοὺς ὀπλοφόρους νὰ πιηδοῦν ἔξω.

Κάνει νὰ τραβήξῃ τὸ πιτόλι του, μὰ δὲν πρόλαβαί-

νει. Μιά σφαίρα τὸν χτυπάει κατάστηθα καὶ τὸν ρίχνει χά-
μα, βαρεῖα τραυματισμένο!

— Χριστουλάκη μου!, τραυ-
λίζει ὁ Κοντοστούπης. "Εφτα-
σε ἡ ὥρα τοῦ θανάτου μου!
'Αντίο, γλυκεῖά ζωή! 'Αντίο
νιάτα! 'Αντίο, ἦλιε καὶ φεγ-
γάρι! 'Ο Κοντοστούπης, ὁ με
γάλος, ὁ τολμηρός, ὁ λεβέν-
της Κοντοστούπης, σὰς ἀπο-
χαιρετᾷ!

Μὲ χέρια πού τρέμουν, θγά-
ζει ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ φω-
τοβολίδα κι' ἓνα κουτί σπίρ-
τα. 'Ανάθει ἓνα σπέρτο καὶ
κρατῶντας τὴ φωτοβολίδα
μὲ δυὸ δάχτυλα τοῦ ἀριστε-
ροῦ του χεριοῦ, τῆς θάζει φω-
τιά!

'Η φωτοβολίδα ξεφεύ-
γει ἀπὸ τὸ χέρι του καί, ἀ-
φήνοντας ἓνα σιγανὸ σφύρι-
γμα, τινάζεται πρὸς τὸν οὐ-
ρανό.

— Χριστουλάκη μου!, λέει ὁ
νάνος. Φτηνά τὴ γλύτωσα!
Παραλίγο νὰ μὲ πάρη κι' ἐ-
μένα μαζί της!

'Η φωτοβολίδα φτάνει στὰ
πεντακόσια μέτρα κι' ἐκεῖ
σκάζει ἀπότομα καί, γιὰ με-
ρικές στιγμὲς λάμπει σὰν τὸν
ἥλιο! "Επειτα σβήνει...

"Ενα χέρι ἀρπάζει τὸν Κον-
τοστούπη ἀπὸ τὸν γακκά καὶ
τὸν τραβάει μὲ δύναμι ἀναγ-
κάζοντάς τον νὰ σηκωθῇ. Εἴ-
ναι ἓνας γκάγκστερ μὲ ἄγριο
πρόσωπο καὶ μάτια πού λάμ-
πουν ἀπὸ κακία.

— Τσακίσου, θρωμόπαιδο!,
τοῦ λέει. Πήγαινε ἀμέσως νὰ
μπῆς σ' ἓνα ἀπὸ τ' αὐτοκίνη-

τα ἐκεῖνα, πρὶν σὲ πνίξω σὰν
κοτόπουλο!

— Πη...πη...πη... πηγαίνω!,
ἀπαντᾷ ὁ νάνος τρέμοντας.
Μή... μή... μή μὲ πνίξης, γι-
ατί μπορεῖ νὰ πάθω συγκοπή!
Θά... θά... θά...

— Βούλωστο, παλιόπαιδο!,
οὐρλιάζει ὁ γκάγκστερ. Καὶ
τσακίσου!

Καὶ τοῦ δίνει μιὰ σβουρη-
χτὴ καρπαζιά. 'Ο Κοντοστού-
πης παραπατάει καὶ πηγαίνει
καὶ πέφτει πάνω σ' ἓνα ἄγκα
θωτὸ θάμνο.

— "Ωχ!, ξεφωνίζει ἀπὸ τὸν
πόνο, καθὼς τ' ἄγκάθια χῶ-
νονται στὸ δέρμα του. Χάθη-
κα! Μὲ μαχαίρῶσανε μὲ χί-
λια μαχαίρια! Χίλια σπαθιά
χωθήκανε στὸ κορμάκι μου!
Μανούλα μου, ποῦσαι νὰ μὲ
δῇς! Χίλιοι ἐναντίον ἑνὸς καὶ
πάλι δὲ μέ... νικῆσανε ἀκό-
μα!

Ξεμπλέκει μὲ δυσκολία ἀ-
πὸ τὸν ἄγκαθωτὸ θάμνο καὶ
προχωρεῖ πρὸς τ' αὐτοκίνη-
τα, μουρμουρίζοντας καὶ κλα-
ψουρίζοντας:

— Τί νὰ σὰς κάνω, μωρὲ
σεῖς; "Εχετε χάρι πού μοῦ ἔ-
χει ἀναθέσει μιὰ ἀποστολὴ ὁ
'Υπεράνθρωπος! 'Αλλοιῶς,
θὰ σὰς τσάκιζα ὅλους σὰν
σκοουλίκια!

Τὰ αὐτοκίνητα εἶναι κιό-
λας γεμάτα ἀπὸ παιδιὰ πού
ξεφωνίζουν καὶ κλαῖνε. Εἶναι
μεγάλια φορτηγὰ αὐτοκίνη-
τα χωρὶς σκεπή.

'Ο Κοντοστούπης μπαίνει
στὸ τελευταῖο καὶ κάθεται σὲ
μιὰ γωνιά τρέμοντας σὰν ἄρα
μένο σκυλί.

— Πού θά μᾶς πᾶνε; μωρ-
μουρίζει. Τί θά μᾶς κάνουν;

Σέ κάθε αὐτοκίνητο, ἓνας
γκάγκστερ ἀνεβαίνει μαζί μέ
τὰ παιδιά. Οἱ ὑπόλοιποι μπαί-
νουν στό μπροστινὸ μέρος μα-
ζί μέ τὸν ὁδηγό.

Τὰ αὐτοκίνητα ξεκινοῦν ὁ-
λοταχῶς. Στρίβουν στὴν πρῶ-
τῃ γωνίᾳ καὶ ἀναπτύσσουν τὰ
χύτητα μέσα σὲ μιὰ πλατεία
λεωφόρο.

Ξαφνικά, πυροβολισμοὶ ἀν-
τηχοῦν. Εἶναι ἡ ἀστυνομία!

Οἱ ἀστυνομικοὶ φτάνουν πᾶ-
νω σὲ μεγάλα θωρακισμένα
αὐτοκίνητα, μὰ δὲν μποροῦν
νὰ κάνουν τίποτα. Εἶναι ἀναγ-
κασμένοι νὰ πυροβολοῦν στὸν
ἀέρα γιὰ νὰ μὴ χτυπήσουν
τὰ παιδιά!

“Ετσι οἱ γκάγκστερς κα-
τορθώνουν νὰ ξεφύγουν καὶ
σὲ λίγο τ’ αὐτοκίνητά τους
τρέχουν μέσα σ’ ἓνα μεγάλο
ἐξοχικὸ δρόμο, πρὸς τὸ κρη-
σὺ γέφυρο τοῦ ἀρχηγοῦ τους!

**Κοντοστεύπης,
ὁ... Ἀνίκητος!**

ΚΟΝΤΟΣΤΟΥ-
ΠΗΣ θρίσκεται σὲ δύσκολη
θέσι. Πρέπει νὰ ἐξαπολύσῃ τὴ
δεύτερη φωτοβολίδα του γιὰ
νὰ ὁδηγήσῃ τὸν Ὑπεράνθρω-
πο, μὰ φοβᾶται.

Δίπλα του ἀκριβῶς στέκε-
ται ὁ γκάγκστερ, πού φρου-
ρεῖ τὰ παιδιά στὸ αὐτοκίνητο,
ὅπου εἶναι ὁ νάνος!

“Ἄν ὁ Κοντοστεύπης ἀμολή-
σῃ τὴ φωτοβολίδα, δὲν κινδυ-
νεύει μόνο νὰ τοῦ σπᾶσῃ τὰ

μουτρα ὁ δολοφόνος, ἀλλὰ
καὶ νὰ τὸν ψάξῃ καὶ νὰ τοῦ
πάρῃ καὶ τὶς ὑπόλοιπες φωτο-
βολίδες! Καὶ τότε, ὁ Ὑπεράν-
θρωπος θά χάσῃ τὰ ἴχνη τους
καί, ὄχι μόνο ὁ Κεραυνός, ἀλ-
λὰ καὶ ὁ ἴδιος ὁ Κοντοστεύ-
πης θά μείνῃ στὰ χέρια τῶν
κακοποιῶν!

«Τί νὰ κάνω; ἀναρωτιέται
ὁ Κοντοστεύπης. Τί νὰ κάνω;
Χριστοῦλη μου, δόσε μου φῶ-
τισή! Παναγίτσα μου, δείξε
μου τί πρέπει νὰ κάνω!»

Ξαφνικά, τοῦ ἔρχεται μιὰ
μεγάλῃ ἰδέα. “Ἄν πετύχῃ, ὁ-
λα θά πᾶνε καλά. “Ἄν δὲν
πετύχῃ, εἶναι ὀριστικὰ χαμέ-
νος!

Βγάζει μιὰ φωτοβολίδα ἀ-
πὸ τὴν τσέπη του καὶ τὴ δεί-
χνει στὸν γκάγκστερ.

—Κύττα, μπάρμπα!, τοῦ
λέει μέ παιδικὴ φωνή. Κύττα
τί ἔχω ἐγώ!

“Ὁ γκάγκστερ τὸν κυττά-
ζει παραξενεμένος.

— Τί ἔχεις; Τί εἶναι αὐτό;

— Αὐτό, μπάρμπα, λέει ὁ
νάνος, εἶναι ὁ μαγικὸς κινη-
ματογράφος. Βάζεις ἓνα ἀ-
ναμμένο σπέρτο ἀπὸ τὴ μιὰ
μεριά καὶ τὸ μάτι σου στὴν
ἄλλῃ καὶ βλέπεις τοῦ κόσμου
τὰ ὁμορφα πράγματα! Μοῦ
τὸ χάρισε ὁ μπαμπάς μου
ὅταν ἔγινε δέκα χρονῶν! Τὸ
ἀγόρασε πενήντα δολλάρια...

— Πενήντα δολλάρια!, λέ-
ει ὁ γκάγκστερ ἀρπάζοντας
τὴ φωτοβολίδα. Φέρε το δῶ!
Θὰ τὸ δώσω σ’ ἓνα ἀνηψάκι
μου! Γιὰ νὰ δῶ ὅμως πρῶτα
ἂν δουλεύῃ καλά!

Βγάζει τὰ σπέρτα του κι’

ανάβει ένα. Κολλάει τη μιά άκρη της φωτοβολίδας στο μάτι του και πλησιάζει το άναμμένο σπίρτο στην άλλη...

Καταλαβαίνετε τι έπακολούθησε.

Η φωτοβολίδα πήρε φωτιά και τινάχτηκε προς τα πάνω, χτυπώντας με τρομακτική φόρα το γκάγκστερ στο μάτι και ρίχνοντάς τον άναίσθητο!

Έπειτα, συνεχίζει το δρόμο της προς τον ουρανό. Σε μεγάλο ύψος σκάζει σκορπώντας μια έκτυφλωτική λάμψη.

Κανένας από τους άλλους γκάγκστερς δεν πήρε είδησι τί συνέβη στο τελευταίο αυτοκίνητο. Βλέπουν μόνο τη φωτοβολίδα να σκάζει και αναρωτιούνται:

— Τί είναι αυτό; Μήπως τα αυτοκίνητα της αστυνομίας μας έφτασαν;

Και αναπτύσσουν μεγαλύτερη ταχύτητα.

Στο τελευταίο αυτοκίνητο ο Κοντοστούπης έχει πάθει νευρική κρίσι. Τα δόντια του χτυπούν και τα μάτια του άνοιγοκλείνουν σπασμωδικά.

— Χρι... Χριστουλάκι μου!, τραυλίζει. Τί... τί θα γινόμεουν αν δεν τον χτυπούσε ή φωτοβολίδα; Και... τί θα γίνει όταν θα συνέλθω οε λίγο; Θα με σκοτώσει με... δαγκωνιές από τη λύσσα του! "Ωχ! Η καρδούλα μου!...

Τά άλλα παιδιά τον κυτάζουν με θαυμασμό.

— Πώς κατάφερες και τόκανες αυτό; τον ρωτούν. Τί

ήταν αυτό που έρριξε άναίσθητο τον γκάγκστερ και άφησε τέτοια λάμψη;

Ο νάνος φουσκώνει το στήθος του καμαρώνοντας.

— Ξέρετε ποιός είμαι εγώ; τους λέει. Έμένα που με βλέπετε, είμαι κυνηγός αγρίων θηρίων, έξερευνητής και μεγάλος... ντέντεκτιβ! Ναι! Είμαι μεταμφιεσμένος σε παιδί για να ξεγελάσω τους γκάγκστερς και να φτάσω ως τον άρχηγό τους! Άλλοι ως, αυτή τη στιγμή, μπορώ να τους άρπάξω όλους αυτούς και να τους έξοντώσω έναν-ένα σαν ποντίκια! Ναι! Κι' αυτό που είδατε είναι τό... μυστικό μου όπλο! Δική μου έφεύρεσι που ρίχνει έναν άνθρωπο άναίσθητο στο «πί και φί»!

Σκύβει στον άναίσθητο γκάγκστερ και σαλεύει κωμικά τη μικροσκοπική γραθιά του.

— Σου άρεσε; "Ηθελες να κάνης τον παλληκαρά σε μένα, τον ξακουστό Κοντοστούπη! Σάν και σένα, μπορώ να ξεκάνω... έκατό μαζί, με το μικρό μου δαχτυλάκι, μωρέ!... Θυμάμαι μιά φορά που πενήντα γκάγκστερς μου στήσανε παγίδα για να με σκοτώσουν, έπειδή δεν τους άφηνα σε χλωρό κλαρί! "Ε, ρε, τί έγινε! Τους άρχίζω στις γρήγορες και... Παναγίτσα μου! Χριστούλη μου! Άρχισε να συνέρχεται!

Πραγματικά, ο γκάγκστερ βογγάει υπόκωφα και σαλεύει το κεφάλι του.

Ἡ γροθιά τοῦ Γίγαντα χτύπησε
τὸν Κεραυνὸ στὸ σαγόνι!

— Τί θά γίνη τώρα; λέει ἀπελπισμένος ὁ Κοντοστούπης. Τί θά γίνη τώρα; Θεούλη μου!

Τὰ παιδιά τὸν κυττάζουν μὲ ἀπορία.

— Ἀφοῦ τῶθαλες μὲ πενήντα γκάγκστερς, τοῦ λένε, φοβάσαι ἕνα, καὶ μάλιστα ἀναίσθητο;

— Δὲν τὸν φοβάμαι, ἀπαντάει ὁ Κοντοστούπης. Τόνε... σκιάζομαι μόνο! Ἀλλοιῶς... Ἅγιοι Πάντες βοηθήστε με! Ἀνοίγει τὰ μάτια του!

— Νὰ τὸν πετάξουμε ἔξω ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο, πρὶν συνέλθῃ ἐντελῶς!, προτείνει ἕνα παιδί.

— Ναί, ναί!, λέει ὁ Κοντοστούπης. Σπουδαία ιδέα! Πετάξτε τὸν ἔξω! Ὡχ, ἡ καρ

δούλα μου! Πάει νὰ σπάσῃ! Πετάξτε τὸν ἔξω πρὶν.. πάθω συγκοπή!

Δυὸ χειροδύναμα παιδιά σηκώνουν τὸν γκάγκστερ ἀπὸ τὰ χέρια κι' ἀπὸ τὰ πόδια καὶ τὸν ρίχνουν ἔξω.

Τὸ κορμὶ τοῦ δολοφόνου βροντάει πάνω στὴν ἀσφαλτο καὶ μένει ἐκεῖ ἀσάλευτο.

Ὁ νάνος ξαναβρίσκει τὸ θάρρος του.

— Αὐτὰ παθαίνουν, λέει, ὅσοι τὰ εἰσάγουν μὲ τὸν... ἀνίκητο Κοντοστούπη!...

**Στὸ Ἄντρο
τοῦ Δόκτορες;**

ἩΛΑ, ἀνάμεσα
στὰ σύννεφα, ὁ Ὑπεράνθρω-

πος πετάει άργά παρακολουθώντας τὰ αὐτοκίνητα τῶν κακοποιῶν. Τὸ ὕψος εἶναι τόσο μεγάλο, ὥστε δὲν ξεχωρίζει τὰ αὐτοκίνητα.

Τὸν βοηθοῦν ὁμως οἱ φωτοβολίδες ποὺ ἐξαπολύει κάθε τόσο ὁ Κοντοστούπης.

Βρίσκεται τώρα πάνω ἀπὸ ἓνα ἐξοχικὸ μέρος, πάνω ἀπὸ μιὰ καταπράσινη κοιλάδα, ἀνάμεσα σὲ δυὸ μεγάλα θουνά.

Ξαφνικά, βλέπει δυὸ φωτοβολίδες νὰ σκάζουν στὸν ἀέρα πάνω ἀπὸ τὴν κοιλάδα. Εἶναι τὸ σινιάλο ποὺ εἶχε συμφωνήσει μὲ τὸν Κοντοστούπη. Τὰ αὐτοκίνητα τῶν γκάγκστερς ἔχουν φτάσει στὸν προορισμὸ τους.

Ὁ ἱπτάμενος ἥρωας διαγράφει ἓνα ἡμικύκλιο καὶ χαμηλώνει πίσω ἀπὸ ἓνα θουνό.

Ἐπειτα, πετώντας πολὺ χαμηλά, ἀνάμεσα στὰ δέντρα, γιὰ νὰ μὴ γίνη ἀντιληπτός, μπαίνει στὴν κοιλάδα καὶ πλησιάζει σ' ἓνα συγκρότημα ἀπὸ μεγάλα κτίρια, ποὺ μοιάζουν μὲ στρατώνες.

Ἕνας φρουρὸς ὥπλισμένος μὲ αὐτόματα, κόβει βόλτες ἐκεῖ μπροστά. Ὁ Ὑπεράνθρωπος κρυμμένος πίσω ἀπὸ ἓνα θάμνο, παραμονεύει περιμένοντας τὴν κατάλληλη εὐκαιρία. Δὲ θέλει νὰ θάλλῃ τίς φωνὲς ὁ φρουρὸς καὶ νὰ ξεσηκώσῃ τοὺς συντρόφους του, ποὺ σίγουρα θρῖσκονται μέσα στὰ κτίρια.

Ὁ φρουρὸς πλησιάζει ἀνυποποτὸς πρὸς τὸ μέρος τοῦ νέου Ἡρακλῆ κι' ἔπειτα γυρί-

ζει τὴν πλάτη του καὶ προχωρεῖ πρὸς τὴν ἀντίθετη κατεύθυνση.

Μ' ἓνα πήδημα ὁ Ὑπεράνθρωπος θρῖσκεται στὸν ἀέρα. Καθὼς περνάει πάνω ἀπὸ τὸ φρουρό, ἡ γροθιά του ἀνεβοκατεβαίνει καὶ τὸν χτυπάει στὸ κεφάλι. Ὁ ἄνθρωπος σωριάζεται χάμω, χωρὶς νὰ θγάλλῃ μιλιὰ ἀπὸ τὸ στόμα του.

Ὁ ἱπτάμενος φίλος μας προσγειώνεται μπροστά στὴν πόρτα τοῦ μεγαλύτερου ἀπὸ τὰ κτίρια καὶ μπαίνει μέσα.

Βρίσκεται σ' ἓναν πλατὺ διάδρομο. Δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ὑπάρχουν πόρτες δωματίων. Στὸ βάθος βλέπει μιὰ τεράστια σιδερένια πόρτα. ἀνοιχτή.

Ἀπὸ τὸ ἀνοιγμὰ της βλέπει μιὰ πολὺ μεγάλη αἴθουσα, ὅπου ἑκατοντάδες παιδιὰ εἶναι καθισμένα χάμω μ' ἐκφρασι τρόμου στὰ πρόσωπά τους.

Κυτᾶζουν ὅλα πρὸς τὸ κέντρο τῆς αἴθουσας, ὅπου κάποιος εἶναι δεμένος μὲ τέσσερες ἀλυσίδες, μιὰ σὲ κάθε χέρι καὶ κάθε πόδι.

Οἱ ἀλυσίδες εἶναι ἀφάνταστα χοντρές καὶ εἶναι στερεωμένες οἱ δυὸ σὲ δυὸ χαλκάδες στὸ ταβάνι κι' οἱ ἄλλες δυὸ σὲ δυὸ χαλκάδες στὸ πάτωμα.

Ἔτσι, ὁ αἰχμάλωτος θρῖσκεται στὸν ἀέρα, ἀνάμεσα στὸ ταβάνι καὶ στὸ πάτωμα, μὲ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια ἀνοιχτὰ καὶ τεντωμένα, ἀνίσχυος νὰ σαλέψῃ!

"Ενας δυνατός παγερός πόνος σφίγγει την καρδιά του Υπεράνθρωπου.

Ο αιχμάλωτος με τις αλυσίδες είναι ο Κεραυνός, ο αγαπημένος του μοναχογιός!

Κοντά στον Κεραυνό στέκεται ένας μεσόκοπος άντρας με μυτερό γενάκι και οσαυνικό πρόσωπο.

Στά χέρια του κρατάει ένα μικρό πυροβόλο, από εκείνα που χρησιμοποιούν για να τσακίζουν το θώρακα των τάνκς! Έχει στραμμένη την κάννη του προς το κεφάλι του Κεραυνού και τα μάτια του λάμπουν από αβρίγρ-πτη κακία.

— "Ελα μέεσα, Υπεράνθρωπε!, λέει με τραχεία φωνή. Σέ περίμενα. Οι άντρες μου ανέφεραν ότι στο ταξίδι τους έβλεπαν κάθε τόσο φωτοβολίδες να σκάζουν στον άερα και κατάλαβα ότι ήταν ένα τέχνασμά σου για να παροκλουθήσης τα αυτοκίνητα, χωρίς να φαίνεσαι! Πρόσεξε, Υπεράνθρωπε! Σέ βλέπω έτσι μοι να όρμησης, μά πρέπει να ξέρης ότι αυτό θα σου στοιχίση τη ζωή του παιδιού σου! Το όπλο αυτό μπορεί να τον σκοτώση αν τον χτυπήση στο κεφάλι, πού είναι κάπως ευαίσθητο στα χτυπήματα, όπως διαπίστωσα! Μείνε, λοιπόν, άκίνητος και κάνε ό,τι θα σου πώ!

— Τί θέλεις να κάνω, Δόκτωρ Χ; ρωτάει ο Υπεράνθρωπος με τα δόντια σφιγμένα.

— Θέλω να κάνω ένα πεί-

ραμα, Υπεράνθρωπε, και ού είσαι ό πιο κατάλληλος!, απάντησε ό Δόκτωρ Χ. "Όπως εξήγησα στον Κεραυνό, έχω ανακαλύψει μιá ούσία, πού μπορεί να κάνη ένα παιδάκι γίγαντα μέσα σε λίγους μήνες! Γι' αυτό άκριβώς έβαλα τους ανθρώπους μου να απαγάγουν παιδιά! Σκοπεύω να δημιουργήσω ένα στρατό γιγάντων και να γίνω δικτάτορας της Αμερικής!... Έκτός όμως από την ούσία αυτή, πού κάνει τα παιδιά γίγαντες, ανακάλυψα και μιá άλλη πού άφαιρεί από τον άνθρωπο κάθε δύναμη, σωματική και ψυχική, και τον κάνει πραγματικό κουρέλι! Περίμενε να δής!

Και ό Δόκτωρ Χ κάνει νόημα σ' έναν από τους άντρες του, πού άμέσως πηγαίνει κοντά του κρατώντας ένα ποτήρι γεμάτο από ένα θολό υγρό.

— "Εδωσα από το υγρό αυτό, λέει πάλι ό Δόκτωρ Χ στον Υπεράνθρωπο, σ' έναν ταύρο πολύ άγριο και πολύ δυνατό. Μέσα σε λίγες στιγμές έγινε αδύναμος και άθουλος σαν άρνάκι!

Γελάει σαρκαστικά και προσθέτει:

— Και τώρα, Υπεράνθρωπε, θέλω να δοκιμάσω την ούσία αυτή σε σένα! Θέλω να δώ αν θα έχη και σε σένα το ίδιο αποτέλεσμα!... Πάρε, λοιπόν, το ποτήρι αυτό και άδειασέ το μονορρούφι, αν δέν θέλεις να δής τό μοναχογιό σου νεκρό!

Γιὰ μερικές στιγμές, μέ-
σα στὴν ἀπέραντη αἴθουσα,
ἀπλώθηκε ἀπόλυτη σιωπή.

Ἔπειτα, ἀκούστηκε ἡ φω-
νὴ τοῦ Κεραυνοῦ:

— Μὴν τὸν ἀκοῦς, πατέρα!
Μὴν κάνης αὐτὸ ποὺ σοῦ ζη-
τεῖ! Προτιμῶ νὰ πεθάνω πα-
ρὰ νὰ σὲ δῶ στὴν κατάντια
ποὺ λέει πῶς θὰ σὲ ρίξῃ τὸ
φάρμακο αὐτό! Ὁρμησε πάλι
τοῦ καὶ τσάκισέ τον!

— Αὐτὸ περιμένω κι' ἐγώ!,
γρυλλίζει ὁ Δόκτωρ Χ. Πρὶν
προλάβῃ νὰ μὲ ἀγγίξῃ, τὸ
δάχτυλό μου θὰ τραβήξῃ τὴ
σκανδάλη!

Τὸ δίλημμα εἶναι μεγάλο
γιὰ τὸν Ὑπεράνθρωπο. Πρέ-
πει νὰ διαλέξῃ ἀνάμεσα στὸν
ἑαυτὸ τοῦ καὶ στὸν ἀγαπη-
μένο του γιοῦ! Τί θὰ κάνῃ;
Θὰ ἐπιτεθῇ ἐναντὶον τοῦ ἀρ-
χικακούρου, θυσιάζοντας
τὸν Κεραυνό; Ἡ θὰ πιῇ τὸ
ποτήρι μὲ τὸ τρομερὸ ὕγρo;

Ἡ φωτεβολίδα τοῦ Κοντοστούπης

ΑΘΙΣΜΕΝΟΣ
χάμω ἀνάμεσα στὰ παιδιὰ,
ὁ Κοντοστούπης κοντεύει νὰ
λιποθυμήσῃ ἀπὸ τὴν ἀγωνία.

Ὁ Κεραυνός, ὁ ἀγαπημέ-
νος τοῦ φίλος, τὸ παιδί τοῦ
σωτήρα τοῦ καὶ εὐεργέτη τοῦ
Ὑπεράνθρωπου, βρίσκεται σὲ
κίνδυνο θανάτου!

Καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ὑπεράνθρω-
πος κινδυνεύει νὰ χάσῃ τὴν
ξακουστὴ καὶ κοσμοσωτήρια
δύναμίν του καὶ νὰ γίνῃ ἓνα

πλάσμα, χωρὶς ζωὴ καὶ χω-
ρὶς σφρίγγος!

«Θεέ μου!, σκέπτεται ὁ νά-
νος. Βάλε τὸ χεράκι σου!
Βοήθησε τοὺς φίλους μου καὶ
βοήθησέ με νὰ ἀντέξω στὴ
δοκιμασία αὐτή! Σῶσε τοὺς
καί, ἂν εἶναι γραφτὸ νὰ μὴ
σωθοῦν, σκότωσέ με πρῶτα
γιὰ νὰ μὴ δῶ τὸν Κεραυνὸ
νεκρὸ καὶ τὸν Ὑπεράνθρωπο
χωρὶς ζωή!...»

Μὲ μάτια ποὺ πᾶνε νὰ
θγοῦν ἀπὸ τὶς κόγχες τοῦς,
ὁ Κοντοστούπης βλέπει τὸν
Ὑπεράνθρωπο, μὲ τὸ πρόσω-
πο χλωμὸ σὰν νεκροῦ, νὰ κά-
νῃ μερικά θήματα μπροστά,
λέγοντας στὸν Δόκτωρα Χ:

— Καὶ ποῖός θὰ μὲ βεβαιώσῃ
ὅτι ἂν πιῶ τὸ ὕγρo αὐτό, ὁ
γιοῦς μου θὰ σωθῇ;

— Κανένας!, ἀπαντᾷ ὁ
κακοῦργος γελῶντας. Θὰ
πιῇς τὸ ποτήρι αὐτὸ καὶ τότε
θὰ σκεφτῶ τί θὰ κάνω! Ἄν
δὲν τὸ πιῇς, ὁ γιοῦς σου θὰ
πεθάνῃ τώρα ἀμέσως! Θὰ
σοῦ δώσω τρία δευτερόλεπτα
καιρὸ γιὰ ν' ἀποφασίσῃς.
Ἀρχίζω νὰ μετρῶ: Ἐνα...
δύο...

— Στάσου!, φωνάζει ὁ
Ὑπεράνθρωπος. Θὰ τὸ πιῶ!
Δῶσε μου τὸ ποτήρι!

Καὶ κάνει νὰ προχωρήσῃ.

— Σταμάτα ἐκεῖ ποὺ ἔρι-
σκεσαι!, λέει ἄγρια ὁ Δό-
κτωρ Χ. Μὴν ἔρθῃς πρὸ κοντά
γιατί θὰ τραβήξω τὴ σκαν-
δάλη, καὶ θὰ σκοτώσω τὸ
γιοῦ σου! Θέλεις νάρθῃς
κοντά καὶ νὰ μ' ἀρπάξῃς
ξαφνικά, ἔ;

Γυρίζει στὸν ἀνθρώπο τοῦ

και προσθέτει:

— Δόσε του τὸ ποτήρι!

Ὁ γκάγκοτερ πηγαίνει κοντὰ στὸν Ὑπεράνθρωπο, τοῦ δίνει τὸ ποτήρι καὶ ἀπομακρύνεται ἀμέσως φοβισμένος.

Μὲ τὸ ποτήρι στὸ χέρι, ὁ Ὑπεράνθρωπος διατάζει πάλι...

Ὁ Κοντοστούπης τρίζει τὰ δόντια του ἀπὸ ἀνήμερη λύσσα.

Τι νὰ κάνη; Πῶς νὰ βοηθήσῃ τοὺς φίλους του; Πῶς...

Ξαφνικά, τὰ μάτια του ἀστράφτουν πετώντας σπίθες χαράς. Ὑπάρχει ἕνας τρόπος... ἕνας ἐπικίνδυνος καὶ παράτολμος τρόπος...

Μὲ διαστικές, νευρικές κινήσεις, χώνει τὰ χέρια του στὶς τσέπες του καὶ θγάζει μιὰ φωτοβολίδα καὶ ἕνα κουτί σπίρτα.

Κρατεῖ τὴ φωτοβολίδα στραμμένη πρὸς τὸν Δόκτορα Χ καὶ πλησιάζει σ' αὐτὴν ἕνα ἀναμμένο σπίρτο.

— Χριστουλάκη μου, μουρμουρίζει, εἶσαι καλὸς καὶ δίκαιος καὶ δὲ σοῦ ἀρέσουν τὰ ἐγκλήματα, καὶ οἱ ἀδικίες! Τὰ δάχτυλά μου τρέμουν καὶ δὲν μπορῶ νὰ σημαδέψω καλά! Κάνε τὴ φωτοβολίδα νὰ χτυπήσῃ τὸν κακοῦργο στὸ πρόσωπο!... Παναγίτα μου! Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἐτοιμάζεται νὰ πιῇ τὸ σατανικὸ ὑγρό!

Καὶ φωνάζει μ' ὅλη του τὴ δύναμη:

— Μὴ Ὑπεράνθρωπε! Μὴν τὸ πίνης!

Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ φωτοβολίδα παίρνει φωτιά καὶ ξεφεύγει ἀπὸ τὰ δάχτυλα τοῦ νάνου σφυρίζοντας.

Σκίζει τὸν ἀέρα μὲ δαιμονισμένη ταχύτητα καὶ πηγαίνει καὶ χτυπάει τὸν Δόκτορα Χ ἀνάμεσα στὰ μάτια, σκάζοντας καὶ ἀφήνοντας μιὰ ἐκτυφλωτικὴ λάμψη!

Ὁ ἀρχικακοῦργος ἀφήνει μιὰ δυνατὴ κραυγὴ πόνου καὶ σωριάζεται χάμω ἀνίσθητος, παρατῶντας τὸ ἀντιτανκικὸ πυροβόλο.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος πετάει μακριὰ τὸ ποτήρι μὲ τὸ θαλὸ ὑγρὸ καὶ μ' ἕνα καταπληκτικὸ πῆδημα θρίσκει στὸν ἀέρα πάνω ἀπὸ τὸν Κεραυνό.

Ἀρπάζει τὶς δυὸ ἀλυσίδες, ποὺ τὸν δένουν στὸ ταβάνι, τὶς τραβάει μὲ ἀφάνταστη δύναμη, ποὺ ὁ θυμὸς καὶ ἡ χαρὰ γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ γυιοῦ του τὴν πολλαπλασιάζουν, καὶ τὶς σπάει!

Ὁ Κεραυνὸς πέφτει στὸ πάτωμα καὶ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ποτέρας του, σπάει καὶ τὶς ἄλλες δυὸ ἀλυσίδες καὶ ἐλευθερώνεται!

Καὶ τότε οἱ δυὸ ἀτρόμητοι διῶκτες τοῦ ἐγκλήματος, ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ ὁ Κεραυνὸς γυρίζουν γιὰ νὰ τιμωρήσουν τοὺς δολοφόνους, ποὺ εἶχαν βοηθήσει τὸ Δόκτορα Χ στὰ ἐγκληματικὰ σχέδιά του!

Μὲ γοργές κινήσεις ἐξοντώνουν τοὺς λίγους γκάγκοτερος ποὺ θρίσκονται μέσα στὴν αἴθουσα. Ἐπειτα θγαίνουν ἔξω, ὅπου στὸ μεταξύ ἔ-

χουν συγκεντρωθή δεκάδες άλλοι κακοῦργοι ὠπλισμένοι ὡς τὰ δόντια, καὶ μιὰ τρομακτικὴ μάχη ἀρχίζει ἀνάμεσα στὶς δυνάμεις τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ!

Σφαῖρες σφυρίζουν καὶ χτυποῦν τὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ τὸν Κεραυνό, χωρὶς νὰ τοὺς κάνουν τίποτα!

Γροθὶές χτυποῦν πάνω σὲ κορμιὰ δολοφόνων τοακίζοντας τα καὶ ἀκρωτηριάζοντάς τα!

Μέσα σὲ λίγα λεπτά, ὅλα ἔχουν τελειώσει! Ἀπὸ τὴν ἐγκληματικὴ συμμορία τῶν ἀπαγωγέων μικρῶν παιδιῶν δὲν ἔχει μείνει κανένας!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀνασαίνει βαθεῖα μὲ ἀνακούφισι. Ὁ τρομερὸς ἐφιάλτης, τὸ πιὸ ἀβάσταχτο μαρτύριο ποὺ εἶχε ποτὲ δοκιμάσει στὴ ζωὴ του, τελείωσε!

Σκύβει, ἀγκαλιάζει τὸν Κεραυνό καὶ τὸν φιλάει μὲ στοργή.

— Γυιέ μου!, τοῦ λέει. Ντά-νυ! Ἄν πάθαινες τίποτα, δὲ θά μπορούσα νὰ ζήσω πιά!

Ὁ Δόκτωρ Χ δραπετεύει!

ΑΠΟΙΟΣ τραβάει τὸν Ὑπεράνθρωπο ἀπὸ τὸ μανίκι. Γυρίζει καὶ βλέπει τὸν Κοντοστούπη. Ὁ νάνος εἶναι κατάχλωμος καὶ τρέμει ὀλόκληρος. Τὰ σαγόνια του ἀνοιγοκλείνουν πασσμοδικὰ καὶ ἡ μεγάλη ἀστεία μύτη του σαλεύει κωμικά. Ἡ ἀνά-σα του εἶναι πιασμένη.

— Ὁ... ὁ... ὁ... ὁ..., κάνει ὁ Κοντοστούπη.

Ἀπὸ τὴν τρομάρα καὶ τὴν ἀγωνία τοῦ ἔχει πιασθῇ ἡ μι-λιά καὶ δὲν μπορεῖ νὰ διατυ-πώσῃ αὐτὸ ποὺ θέλει νὰ πῇ.

— Μὴν κουράζεσαι, Κοντο-στούπη!, τοῦ λέει. Καταλα-θαίνω τί θέλεις νὰ πῇς! Θέλεις νὰ ἐκφράσῃς τὴ χαρά σου γιὰ τὴ σωτηρία μας! Εἶσαι ὁ καλύτερος φίλος ποὺ ἔχω στὸν κόσμο! Σὲ ἀγαπῶ σχεδὸν ὅσο τὴν Ἑλσα καὶ τὸν Ντάνυ καὶ δὲν ξέρω πὼς νὰ σοῦ ἐκφράσω τὴν ἀπέραν-τη εὐγνωμοσύνη μου! Ἔσω-σες τὸ παιδί μου καὶ μένα τὸν ἴδιο μὲ τὴ φωτοβολίδα σου καὶ δὲ θά τὸ ξεχάσω πο-τὲ αὐτὸ ὅσο ζῶ!

Ὁ νάνος κουνάει ζωηρὰ τὸ κεφάλι του καὶ προσπαθεῖ πάλι νὰ μιλήσῃ. Μὰ ἀπὸ τὸ στόμα του δὲ θγαίνει παρὰ τὸ ἴδιο πρᾶγμα:

— Ὁ... ὁ... ὁ... ὁ...

Κουνάει μὲ ἀπελπισία τὰ χέρια του καὶ δείχνει μα-κρὰ, πρὸς τὸν οὐρανό.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος γυρίζει καὶ κυττάζει. Βλέπει ἓνα ἀε-ριοπλοῦ ἀεροπλάνο νὰ χάνεται στὸν ὀρίζοντα μὲ ἀπίστευτὴ ταχύτητα.

— Ἔ, λοιπόν; ρωτᾷ τὸν Κοντοστούπη ζαρώνοντας τὰ φρύδια του. Τί τρέχει; Εἶναι ἓνα ἀεροπλάνο!

— Ὁ... ὁ... ὁ... ὁ Δόκτωρ Χ!, φωνάζει ὁ νάνος ξανα-βρίσκοντας ἐπιτέλους τὴ μι-λιά του.

— Ὁ Δόκτωρ Χ!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀνασκιρτών-

τας. Μέσα σ' αυτό το αεροπλάνο είναι ο Δόκτωρ Χ;

— Ναί! απαντάει ο Κοντοστούπης. Την ώρα που έσεϊς πολεμούσατε έξω με τούς άλλους, ο Δόκτωρ Χ συνήλθε και τσάκασε με το αεροπλάνο μαζί μ' έναν από τούς ανθρώπους του!

— Γιατί δέ με είδοποίησες άμέσως; λέει ο 'Υπεράνθρωπος. Μας ξέφυγε! Τώρα είναι πιά άργά για νά τον κυνηγήσω! Έχει ξεμακρύνει πολύ!

— Δοκίμασα νά τον έμποδίσω ρίχνοντάς του μιá άκόμα φωτοβολίδα, λέει ο νάνος, μιά άστόχησα αυτή τη φορά! Πέρασε ξυστά από τό κεφάλι του και του καψάλισε μόνο τά μαλλιά... όσα δηλαδή του είχε αφήσει ή πρώτη φωτοβολίδα!... Τότε ό σύντροφός του μου έδωσε μιá γροθιά στο σαγόνι και μ' έρριξε χάμα μισολιπόθυμο!... Δέν έχασα έντελώς τίς αίσθήσεις μου. Έτσι, άκουσα κάτι που έκανε τίς τρίχες του κεφαλιού μου νά σηκωθούν!

— Τι άκουσες;

— Άκουσα τόν άνθρωπο του Δόκτωρος Χ νά λήη:

«Τό αεροπλάνο είναι έτοιμο! Για πού θά τραθήξουμε;» 'Ο Δόκτωρ Χ είπε τότε: «Έχει καύσιμη ύλη για δυό μέρες;» «Ναί!» απαντάει ό άλλος. «Έντάξει!, λέει ό Δόκτωρ Χ. Θά πάμε τότε στίς 'Ινδίες! Έκει θά έτοιμάσουμε έναν τρομερό στρατό γι-

γάντων, χωρίς την έπέμβασι του 'Υπεράνθρωπου!..»

— Είναι κρίμα, μουρμουρίζει ό 'Υπεράνθρωπος, πού δέν πρόλαθα νά τον έξοντώσω! Τώρα, ό κίνδυνος είναι πολύ μεγαλύτερος από πρίν! Στίς 'Ινδίες ό Δόκτωρ Χ θά κάνη πολύ πιό εύκολα τή δουλειά του, γιατί ή άστυνομία εκεί δέν είναι τόσο καλά ώργανωμένη όπως ή άμερικανική. Πρέπει νά πάμε κι' έμεις στίς 'Ινδίες!

— Ζήτω!, φωνάζει ό νάνος χοροπηδώντας. Θά πάμε στίς 'Ινδίες! Θά περάσουμε ώραία εκεί! Είναι όλο μαχα-ραγιάδες, παλάτια και έξω-τικούς κήπους γεμάτους χα-νούμισες!

'Ο Κεραυνός γελάει.

— Θά περάσουμε ώραία, Κοντοστούπη!, λέει στο νάνο. Τι θά γίνη όμως άν ξανα-πέσουμε στα χέρια του Δόκτορος Χ;

Τό πρόσωπο του Κοντοστούπη χλωμιάζει πάλι από τό φόβο. Κάνει κουράγιο όμως. Δέν πρέπει νά δείξης πώς φοβάται αυτός πού... νίκησε τό Δόκτορα Χ!

Φουσκώνει τό στήθος του και χαμογελάει κάνοντας έ-τσι τό κωμικό πρόσωπό του νά μοιάζη με μούτρο... συν-χωμένου μαντρόσκυλου!

— Μη φοβάσαι, Κεραυνέ!. λέει καμαρωτά. Θά πάρω μαζί μου και μερικές... φωτο-βολίδες!

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο 'Ελληνικό κείμενο υπό θάνου 'Αστρίτη
'Αποκλειστικότητα: «'Υπεράνθρωπου». 'Απαγορεύεται ή αναδημοσίευση.

Ἀγαπητοί μου Ἀναγνώστες,

Σᾶς μιλάει ὁ Κοντοστούπης, ὁ... δειλό-
τερος ἥρωας ὅλων τῶν ἐποχῶν!

Ἔχω νὰ σᾶς δώσω μιὰ συμβουλή, μιὰ
σπουδαία συμβουλή: Ἐλάτε μαζί μου στὸ τα-
ξίδι ποὺ θὰ κάνω τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα
στὶς Ἰνδίες μὲ τὴν περιπέτεια:

ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ

Πηγαίνω ἐκεῖ γιὰ νὰ ἀνακαλύψω καὶ νὰ ἐξοντώ-
σω τὸν ἐγκληματικὸ Δόκτορα Χ καὶ νά... σώσω τὸν
κόσμο! Θὰ ταξιδέψετε μαζί μου σὲ παλάτια μαχαρ-
γιάδων καὶ θὰ παλέψετε μὲ γίγαντες καὶ λιοντάρια!

Βέβαια, θὰ πάρω μαζί μου καὶ τὸν Ὑπεράνθρω-
πο καὶ τὸν Κεραυνό, ἂν καὶ μπορῶ νὰ τὰ βγάλω πέ-
ρα ὁλομόναχος! Εἶδατε τί κατερθώματα ἔχω κάνει ὡς
τώρα, ἔ;

Δικὸς σας
ὁ φοβερὸς καὶ τρομερὸς
ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗΣ

Τὰ προηγούμενα τεύχη πωλοῦνται στὰ προσωρινὰ γραφεῖα
τοῦ «Ὑπερανθρώπου», Λέκη 23.

«Ο ὙΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ»: Ἑβδομαδιαία Βιβλία Ἡρωϊκῶν Περιπετειῶν
Τυπογραφεία: Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 58 (Πλατεία Κλαυθμῶνος)

ΑΡΙΘΜΟΣ 9 — ΤΙΜΗ ΔΡΑΧΜΑΙ 2.000

Συνδρομαὶ Ἑσωτερικοῦ: Ἐτησίᾳ δραχ. 110.000 — Ἑξάμηνος δραχ. 55.000
Συνδρομαὶ Ἑξωτερικοῦ: Ἐτησίᾳ δολλάρια 7 — Ἑξάμηνος δολλάρια 4
Ἑμβάσματα καὶ ἐπιταγαί: ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΝ, Σφιγγὸς 38,
Ἀθῆναι.

Ἑκδόσις — Διεύθυνσις: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ, Σφιγγὸς 38

ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΕΜΟΔΟΥΡΑΣ, Λ. Θησείως 323

